

GEGARANDEERDE OPLAGE 27000 EXEMPLAREN (OPEN VOOR ACCOUNTANTS-ONDERZOEK)

DE STAD

AMSTERDAM

WEEKBLAD VOOR AMSTERDAM EN OMGEVING

HOOFDREDACTEUR ARTHUR TERVOOREN

4DE JAARGANG No. 43

15 cts.

VRIJDAG 16 JANUARI 1925

Café-Concert „De La Paix”

Reguliersbreestraat 31-33, Amsterdam
Telefoon 5992

▲ Middag- en Avondconcert.
▼ Verlaagd tarief.

MIA PELTENBURG.

De bekende en gevierde Nederlandsche zangeres, Mia Peltenburg, zal onder leiding van het concertbureau Ernst Krauss, een tournee door ons land maken en zich in verschillende plaatsen doen hooren. Het muzieklievend publiek staat dus weer een groot kunstgenot te wachten. In Amsterdam zal zij den 26sten Januari in het Concertgebouw optreden.

UIT DEN OMTREK - ANNA PAULOWNA

Een der weinige houten bascule-bridgen over het Noord-Hollandsche Kanaal, die in deze omgeving een aardig effect maakt.

Als de brug open geweest is, is steeds de jeugd den brugwachter behulpzaam, om haar weer spoedig dicht te krijgen.

Het fraaie Polderhuis Anna Paulowna.

Een Zeenwsh inwoonstertje, dat even op de brugleuning voor ons poseert.

STOK'S RIJWIELHANDEL

WAGENAARSTRAAT 55-57 - TELEFOON ZUID 4801

Origineele „Raleigh”,- „Burgers E.N.R.”- en „Germaan”-Rijwielen. - Zeer billijke prijzen
Desgewenscht gemakkelijke betalingsvoorwaarden.

GELDERSCHE ROOKWORST

en dan met het loodje

ANTON HUNINK, Deventer - Hofleverancier.

FOTOGRAFEERT!

MET
EEN CAMERA VAN
WED. W. HOLST
AMSTERDAM HARINGPAKKERSSTEEG
10, 14, 16 & 18

Adverteert in „De Stad”!

De meest aanbevelens-
waardige lectuur voor
ieder huisgezin is

DE
LEESBIBLIOTHEEK,

uitgaaf der
DRUKKERIJ BERGER
— DEN BOSCH —

Prijs per 12 deelen, besteld
bij den Boekhandel, f 3.50.
Franco per post f 4.—
Vooruit betaalbaar.

PETROLEUMKACHELS

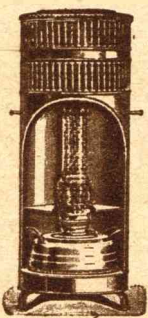
van

REEDERS

N.Z. Kolk 17

zijn

de Beste.

STOOMWASSCHERIJ NEERLANDIA 'T GOEDKOOPSTE

3DE HUGO DE GROOTSTRAAT
(HOEK FRED. HENDRIKSTR.)
TELEFOON 33908

Specialiteit in Tamme Konijnen.

BETLEM'S WILDHANDEL

N.Z. VOORBURG WAL 57 - 59.

TEL. C. 1515.

Eigen Mesterij:

Meerlaan 111 - Sloterdijk. Tel. 29611.

INTEEBENBILJET.

Ondergeteekende verklaart hiermede zich te abonneeren
op DE STAD AMSTERDAM à $\frac{f 1.62^5}{\text{per drie maanden}}$ ¹⁾
 $\frac{f 0.12^5}{\text{per week}}$

Naam:

Adres:

1) doorhalen wat niet verlangd wordt

Bovenstaand inteeckenbiljet s.v.p. na invulling afgeven aan ons
bureau Keizersgracht 234, of per post toezenden in open enveloppe
met postzegel van 2 cent gefrankeerd.

De Administratie van
„DE STAD AMSTERDAM”
KEIZERSGRACHT 234.

DE STAD

AMSTERDAM

WEEKBLAD VOOR AMSTERDAM EN OMGEVING

HOOFDREDACTEUR ARTHUR TERVOOREN

ABONNEMENTSPRIJS:

f1.62⁵ PER KWARTAAL OF 12½ CENT PER WEEK.
LOSSE NUMMERS 15 CENT.

REDACTIE- EN
ADMINISTRATIE-ADRES:
KEIZERSGRACHT 234
TELEFOON 43304

ADVERTENTIEPRIJS:

50 CENT PER REGEL. :: BIJ CONTRACT BELANG-
RIJKE KORTING. :: VOORPAGINA EXTRA TARIEF.

Het wetsontwerp tot afschaffing van de Staatsloterij is verschenen. In verband daarmee geven we een tafereeltje, zooals men er telkens na een trekking in onze volksbuurten kan zien: Het nakijken der loterijlijst.

DE SCHOONE MISS LILIAN

DOOR H. COURTHS-MAHLER

22STE VERVOLG

Ronald was onmiddellijk bereid zijn gasten rond te leiden. In de lange galerij met de portretten der voorouders, was veel solide pracht te bewonderen, en Lilian dacht aan Veva's woorden, dat hier ieder meubel reeds eeuwen lang zijn vaste plaats had.

Eindeloos was het aantal gangen en kamers waar men door kwam en ook Ronald's particuliere vertrekken werden niet overgeslagen.

Toen het kleine gezelschap de werkkamer betrad, greep John Crosshall plotseling krampachtig Lilian's arm vast.

Zij keek hem verschrikt aan. Hij was zeer bleek geworden en keek met groote, starre oogen naar een portret, dat boven Ronald's schrijftafel hing. Het was een levensgroot portret van een jonge vrouw, met weekke, lieve gelaatstreken; de kleeding deed denken aan vervlogen tijden.

Uit het jonge gelaat keken groote grijze oogen met een lijdende uitdrukking op den beschouwer neer. Om den bijna kinderlijk weeten mond had een bittere lijdensstreng fijne lijntjes getrokken.

Lilian begreep wie dit portret moest voorstellen en gelijktijdig zei ook Ronald, naast haar staande, reeds:

„Dat is mijn moeder. Het is een portret, kort na mijn geboorte geschilderd.”

„En door een waarachtig kunstenaar — dat portret leeft,” kwam het in rauwe klanken over John Crosshall's lippen.

Tante Stafi, die ter zijde stond, keek hem bevangen aan.

Ronald zei verrast:

„Ik heb die woorden al vaak gehoord van menschen, die mijn moeder goed gekend hebben. Dat u evenzoo over het portret oordeelt, Mr. Crosshall, zonder het levende model gekend te hebben, is een bewijs, dat het werkelijk goed is.”

Lilian drukte haar vader waarschuwend op den arm.

John Crosshall vermande zich.

„Men behoeft het model niet gekend te hebben, om dit een meesterlijk portret te vinden,” zei hij, zoo kalm als het hem mogelijk was, zonder zijn blik van het portret af te wenden. „Dat medaljon, dat uw moeder aan een gouden ketting om haar hals draagt, bijvoorbeeld, is zóó geschilderd, dat men kon denken het in de handen te kunnen nemen.”

Lilian huiverde even en keek met groote oogen naar het medaljon. Zij begreep, dat het hetzelfde was, dat in het leven haars vaders zulk een beslissende rol had gespeeld. Hij had haar daarvan verteld.

Ronald's voorhoofd kleurde zich diep rood en star keek hij voor zich uit.

„Dit medaljon — ja — het is tot in de kleinste bijzonderheden getrouw naar het origineel. Ik kan u echter helaas het echte niet laten zien. Dit kleinood, dat mijn moeder altijd placht te dragen, heb ik haar op haar verlangen mee moeten geven in het graf. Zij wilde er ook in den dood niet van scheiden, daar er voor haar een herinnering aan verbonden was,” zei hij, half tegen zijn wil.

Lilian die bemerkte, dat haar vader zijn aandoening niet kon bedwingen, wilde hem te hulp komen.

„Papa interesseert zich zeer voor portretten. Wilt u het toestaan, mijnheer van Ortlingen, dat hij dit schilderij een poosje rustig bekijkt?” vroeg zij aan Ronald.

Tante Stafi kwam haar instinctief te hulp.

„Jij kan intusschen met de meisjes verder gaan, Ronald. Ik zal hier dan wel op Mr. Crosshall wachten en met hem na komen.”

Ronald stemde zwijgend toe en schoof Mr. Crosshall een stoel toe. Hij merkte wel, dat Lilian een bijzondere reden had, om haar vader een oogenblik rust te geven. Waarschijnlijk wist zij, dat hem de bezichtiging van het kasteel te zeer inspande en Tante Stafi kon dit ook wel weten.

Lilian nam haar hand van zijn arm af, na dien eerst nog zacht gedrukt te hebben en ging toen met Ronald en Veva verder.

Zwaar ademhalend viel John Crosshall in den stoel neer en Tante Stafi ging achter hem bij het venster zitten. De oude heer vergat, dat hij niet alleen was. Zijn oogen rustten als aanbeddend op het schoone vrouwengelaat. En zijn lippen uitten een naam, die zacht door het vertrek zweefde. „Annelieze.”

Hoe zacht hij dien naam ook uitsprak, tante Stafi hoorde hem toch. En plotseling viel een heete traan op haar krampachtig saamgevouwen handen. Zij bewoog zich evenwel niet om den man niet te storen.

Lang zat John Crosshall, geheel in zichzelf gekeerd, voor het portret. Slechts nu en dan richtte zijn blik zich op het medaljon. En hij moest denken aan een avond, dertig jaar geleden, toen dit medaljon aan den gouden ketting zulk een noodlottige rol gespeeld had in zijn leven.

Annelieze von Ortlingen had dit medaljon mee in het graf genomen — en Ronald von Ortlingen moest weten, waarom zij er zich niet van wilde scheiden.

Deze gedachte werkte kalmeerend op John Crosshall.

Na een laatste langen blik op het stille gelaat daar aan den wand, stond hij eindelijk op en keek, alsof hij ontwaakte, om zich heen. Een blijde glans lag op zijn gelaat.

Hij zag tante Stafi, die schijnbaar kalm naar buiten keek, aan het venster zitten. Hij ging naast haar staan en op het portret wijzend, zei hij:

„Op dit gelaat staat een droevig lot geschreven.”

Zij boog slechts zwijgend het hoofd en zij aan zij gingen zij langzaam de kamer uit. Op den drempel keerde John Crosshall zich nogmaals om, als wilde hij afscheid nemen, nog eens naar het portret ziende. Een zonnestraal streek juist over het geschilderde gelaat — als een stille groet.

„Wie zonder smart is, is ook zonder liefde, Wie zonder leed is, ook zonder trouw.

En hem slechts dringt de zonne door de wolken, Die zich uit 't duister heft met vasten wil.”

Aandachtig had John Crosshall geluisterd en in zijn oogen was het vochtig.

Zij spraken niet meer met elkaar, voor zij weer bij Ronald en de meisjes waren.

John Crosshall zei, dat hij toch te veel van zich gevegd had.

„Ik kan vandaag uw kasteel niet verder bezichtigen, mijnheer von Ortlingen.”

„Laten we dan nog even beneden op het terras in de zon gaan zitten, Mr. Crosshall, tot Ronald Veva en Lilian alles heeft laten zien; ik zal u heel graag gezelschap houden, want ik heb alles al zoo vaak gezien,” zei tante Stafi.

John Crosshall ging gaarne op dit voorstel in.

Zij zaten voor de tuindeuren, die toegang gaven tot de kamers van Ronald's moeder. John Crosshall wendde telkens met een uitdrukking van pijn op het gelaat, den blik naar deze deuren. Zijn voorhoofd rimpelde zich, alsof een droeve herinnering hem kwelde.

Zoo zat hij, stil in zichzelf gekeerd en tante Stafi stoorde hem niet.

Eindelijk kwamen de jongelui ook op het terras. Behalve de kamers van zijn moeder had Ronald Lilian zijn geheele huis laten zien — alleen deze kamers had hij niet geopend.

Nu echter, nadat zij een poosje pratend voor deze vertrekken hadden gezeten, stond hij plotseling op en zei:

„Wilt u ook nog een oogenblik hier binnen gaan, juffrouw, in de kamers mijner moeder? Ik zou u graag mijn harmonium laten zien. U zult zien dat het werkelijk hetzelfde fabrikaat is als het uwe.”

Veva keek Ronald bijna verschrikt aan. Zij wist toch, dat deze vertrekken heilig voor hem waren en dat hij ze door geen vreemden liet betreden. Dat hij het Lilian toestond, leek haar een buitengewone onderscheiding. Hij moest dan toch wel anders over haar zijn gaan denken.

Lilian wist niet, welke onderscheiding haar in dit oogenblik ten deel viel, maar zij voelde instinctief, dat zij een voor hem geheiligden bodem zou betreden. Onwillekeurig trok zij Veva met zich mee, toen zij hem volgde.

„U moet mijn harmonium eens probeeren zooals ik onlangs het uwe,” zei Ronald tot Lilian toen zij de kamer binnentraden.

Mr. Crosshall keek de jongelui na. De glans van vroeger lag weer op zijn gelaat, toen zijn dochter dezen gewijden drempel overschreed. Onwillekeurig boog hij zich voorover in zijn stoel. En in die houding kon hij in de geopende kamer zien.

Zijn blik viel aanstonds op het portret van Ronald's vader. Toen kromp hij ineens als onder een slag. Zijn gezicht kreeg 'n vreeselijke uitdrukking, een mengeling van pijn, woede en haat. Hij staarde met woesten blik in het geschilderde gelaat van dezen man als in het gezicht van een doodsvijand, en zijn trekken verstrakten.

Een rochelend geluid kwam op uit zijn borst

en maakte tante Stafi opmerkzaam. Zij zag — en begreep dadelijk alles. En toen hij nu met rood gezicht en pijnlijk naar adem snakkend in zijn stoel achterover viel, sprong zij op, om hem te helpen.

In hetzelfde oogenblik drongen uit de open kamer zachte, volle tonen tot hen door. En deze klanken werkten kalmeerend op den vreeselijk opgewonden man. Wel nam hij erkentelijk het altijd klaar liggende poeder, dat tante Stafi hem vlug toereikte, maar hij wenkte haar geruststellend toe.

„Stil... stil... 't gaat al over... dank u,” stamelde hij.

URK. Een tot de provincie Noord-Holland behoorend eiland, dat echter maar weinig Noord-Hollanders kennen. Wat jammer is, want evenals Marken heeft het, door zijn afzondering, nog vele eigenaardigheden behouden, ook de typische kleeding. Hierboven een groepje visschers, op hun schuit een buurpraafje houdend.

„Anneliese von Ortlingen was een bijzondere vrouw — zacht en hulpeloos, als een kind, en toch sterk en moedig als een man, wanneer het noodig was,” zei tante Stafi halfslud.

„Zij was uw vriendin, niet tante Stafi?”

„Ja. En toen ik haar eens, toen ik onverwachts kwam, in tranen vond, beheerschte zij zich snel en zei, mij met een glimlach, dien ik nooit zal vergeten, aanziende, een kort gedichtje van Gottfried Keller. Wil ik het eens laten hooren?”

„Zeër graag, tante Stafi — deze vrouw interesseert mij — sedert ik haar portret gezien heb.”

Toen sprak tante Stafi met zachte stem haar gedichtje uit:

Tante Stafi's handen sidderden, toen zij het medicijndooze, dat zij voor Mr. Crosshall altijd bij zich droeg, weer in haar handtaschje borg.

Hij dwong zich tot 'n glimlach.

„Wat is 'n mensch toch zwak,” zuchtte hij.

Tante Stafi schudde het hoofd.

„U niet, mr. Crosshall — ik bewonder uw sterkte,” zei ze met opvallend toonloze stem.

Zij was heel bleek geworden. Een poos zwegen beiden. Dan richtte hij zich op. De aanval was voorbij.

„Voelt u zich al beter?” vroeg tante Stafi bezorgd.

Hij knikte glimlachend.

„'t Is voorbij — ik heb me 'n beetje overspannen vandaag. Speelt Lilian daar niet op het harmonium?”

„Ja — in de kamer van de overleden mevrouw von Ortlingen. Mijnheer von Ortlingen moet uw dochter wel hoog waardeeren, dat hij voor haar de kamer van z'n moeder opent. Tot nog toe mocht geen vreemde daar binnen komen.”

John Crosshall keek de oude dame onderzoekend aan, alsof hij den zin van haar woorden wou doorgronden. Een poos rustten beider blikken in elkander. Die van tante Stafi waren niet bepaald expressief. Haar kleine oogen waren niet zeer sprekend. Toch lag er iets zonderling kalmeerends voor hem in die vrouwenoogen.

„U bedoelt, dat Ronald von Ortlingen eenige sympathie voor mijn dochter koestert?” vroeg hij.

Zij knikte.

„Ja! Hij beschouwde haar eerst, als buitenlandsche, met vooroordeel. Maar dat vooroordeel heeft hij allang laten varen, ik wist 't wel. En...” — zij wees naar de deur — „dat zij nu op dat harmonium in de kamer van zijn moeder speelt, dat bewijst me, dat hij haar zeer vereert.”

De oude heer keek met ongewoon schitterende oogen tot haar op.

„Hoe komt 't, dat mijnheer von Ortlingen nog niet getrouwd is? Hij zei me, dat hij zich zoo eenzaam voelt. Dan blijven de jonge mannen gewoonlijk niet lang vrijgezel.”

Tante Stafi keek aarzeland ter zijde, alsof ze vermijden wou, in zijn oogen te zien.

„Ronald mag volgens de bepalingen van het majoraat alleen 'n vrouw trouwen, die van even ouden adel is als hij zelf.”

John Crosshall keek peinzend voor zich uit. Nu verstomde binnen Lilian's spel. De oude heer kwam op uit zijn gepeins.

„Lilian moet niet weten, dat me 'n aanval van mijn kwaal dreigde, tante Stafi. Zij maakt zich altijd zoo angstig,” zei hij haastig.

Tante Stafi knikte begrijpend.

En nu kwamen de jongelui naar buiten. John Crosshall keek van Lilian naar Ronald von Ortlingen. Hij bemerkte, dat beider gelaat bleek en opgewonden was. Alleen Veva was ongedwongen vrolijk. Zij verheugde zich er oprecht over, dat Ronald schijnbaar zijn antipathie tegen Lilian verloren had.

Intusschen was 't tijd geworden voor de thee. Mevrouw Hellmann kwam het terras op en vroeg, of men de thee daar of in de kamer gebruiken wou.

Ronald keerde zich vragend tot zijn gasten. John Crosshall en tante Stafi vonden het onder de gestreepte tent buiten heel gezellig, en de jonge dames waren er ook voor, om de thee buiten te drinken. Bedienden waren vlug in de weer om 'n theetafel aan te reichten.

Enkele minuten later zat het gezelschap genoeglijk bij de thee. John Crosshall was nog 'n beetje geëmotioneerd en zijn handen trilden zacht. Lilian

keek hem bezorgd aan, maar hij glimlachte haar geruststellend toe.

Eerst tegen zeven uur braken Ronald's gasten op, om naar Kreuzberg terug te keeren. Zij maakten den terugweg bijna zwijgend, ieder met zijn eigen gedachten bezig.

Tuis aangekomen, bracht Lilian haar vader naar zijn kamer. Zij vlijde zich in zijn armen.

„Nu ligt ook dat achter u, lieve vader! Wat zat ik in zorg om u! Maar sinds ik vandaag het portret van Ronald's moeder gezien heb, kan 'k u nog veel beter begrijpen, dan tot nog toe. Ik heb ook op haar kamer het portret van haar man, Ronald's vader, gezien. Wat 'n hard, tyranniek gezicht! Zijn zoon lijkt weinig op hem — God zij dank!”

Dit laatste uitte ze ongewild.

De vader keek haar scherp aan en zij bloosde onder zijn blik.

URK. Grootvader, die zijn kleinzoon na het binnenkomen op de schuit bezocht heeft, keert huiswaarts.

„Nu moet 'k me gauw omkleeden, papa. Ik zal Charles even voor u schellen,” zei ze haastig.

Zij schelde, kuste haar vader, en toen Charles binnentrad, verwijderde zij zich snel.

Haar vader keek haar peinzend na. En weer lag die glans op zijn gezicht.

„Lilian en Ronald von Ortlingen? Dat zou 'n buitengewoon mooie oplossing zijn. Zou de Voorzienigheid deze vreedzame afdoening gewild hebben? Ik moet die twee jonge mensen nog eens scherp nagaan,” dacht hij, eer hij zich aan Charles' handen overgaf.

Lothar von Kreuzberg zat in zijn met gematigd comfort ingerichte kamer. Zijn oppasser bracht juist de gereinigde kleeën binnen. Tot in den laten namiddag had Lothar dienst gehad en hij was echt moe. Maar deze vermoeidheid had toch niet de wrevelige uitdrukking op zijn knap, frisch soldatengezicht gebracht.

Hij was weer eens slecht bij kas en moest „afschuwelijk krom liggen”. Daarbij kwam, dat zijn voornaamste schuldeischer hem danig in het nauw bracht. Op de een of andere manier moest hij dezen tenminste voor 'n deel trachten te bevredigen. Maar hoe? Als hij van zijn eerstvolgend maandinkomen de helft aan dien crediteur stuurde, dan zou deze slechts medelijdend glimlachen en hem de volgende maand weer achter de hielen zitten. En met de andere helft zou hij niet rond kunnen komen en dus weer nieuwe schulden moeten maken.

Terwijl hij nog met die onaangename gedachten bezig was, bracht zijn oppasser een brief binnen.

„lange” kaarten en laat iemand daar een kaart uittrekken, nadat hij ze zelf geschud heeft. Vraag hem daarna de kaart weer in het pak te steken, maar in plaats dat ge hem dan het pak kaarten voorhoudt, waaruit hij de kaart heeft getrokken, neemt ge het andere pak, dat ge inmiddels ongemerkt voor het „lange” hebt verwisseld. Het is dan voor u doodeenvoudig om de kaart te vinden die getrokken werd, daar deze natuurlijk iets langer zal zijn dan de andere. Men dient er vooral op te letten, dat het verschil in lengte uiterst klein is, opdat het niet in het oog valt.

Een andere manier om den truc te beëindigen is om den trekker te verzoeken, het pak kaarten

Lothar kende dat soort brieven al. Zij kwamen van zijn voornaamsten schuldeischer. Natuurlijk drong hij weer op betaling aan.

Lothar maakte het schrijven open en las. Zijn oogen verwijdden zich van verbazing.

„Zeer geëerde heer. Het zou mij veel liever zijn, als ik uw eenigste schuldeischer was. Ik verzoek u dringend mij al uw schulden precies op te geven, en daarbij de adressen van al degenen, wien u iets schuldig zijt, onverschillig of 't grootere of kleinere sommen betreft. Ik zal dan, als U 't er mee eens is, al deze schulden voor U aflossen en U een uittreksel sturen met de volledige rekening, hoe hoog daarna uw schuldconto bij mij beloopt. U hebt dan bij de afbetaling alleen met mij te doen, en ik ben zeker van, dat U alles wat U overleggen kunt, aan mij zult zenden.”

Zoo ging 't nog 'n poos voort. Lothar lachte al weer.

„Die man kan geholpen worden. Geschke, geef me eens 'n stuk papier en 'n potlood.”

De oppasser, bracht, na wat gescharrel op de schrijftafel, het verlangde.

„'t Is goed, Geschke. En nu d'r uit. Ik wil ongestoord zijn, 'k moet werken, begrepen?”

„Tot uw dienst, luit,” zei Geschke met 'n verbluft gezicht. Zooeven had de luitenant nog gezegd, dat hij „zoo moe was als 'n hond,” en nu wou ie werken — 't was gek.

Bij de deur keerde hij zich nog eens om.

„Eet de luitenant vanavond thuis of ergens anders?”

Lothar lachte.

„Nee nee, m'n zoon, ik soupeer thuis. Wacht eens, hier heb je 'n halven mark. Daarvoor pruts je me 'n vorstelijk souper in mekaar. Maar asjeblieft 'n beetje gevarieerd. 'n Kippetje moet 'k niet hebben, daartoe ben 'k niet gedisponeerd. Maar als er nog 'n lood thee in de theebus is, houd 'k me aanbevolen voor 'n aftreksel. Begrepen, Geschke?”

„Tot uw dienst, luit.”

En Geschke trok met z'n halven mark af.

Lothar legde het stuk papier op 'n boek, dat hij als schrijfblok gebruikte, en begon 'n reeks getallen onder elkaar te zetten. Eerst ging 't vlug achter elkaar, zonder lang bezinnen. Naderhand kwam er, telkens met lange tusschenpoozen, nog iets op papier en ten slotte schoot hem niets meer te binnen.

Nu zette hij 'n fermes streep onder de getallen en telde op. Een diepe zucht wrong zich uit zijn borst.

„Mercurius! Negenduizend driehonderd en veertig mark! Zooveel geld bestaat er niet! Dus bij de zesduizend mark, die ik dien geldloos schuldben, wil hij nog drieduizend driehonderd en veertig riskeeren. Wat heeft die kerel 'n durf! Hoe en wanneer ik dat betalen moet, is me 'n raadsel, 'n groot raadsel! Maar al die kleine luyden, schoenmakers, kleermakers etcetera, zullen in hun nopjes zijn, als ze hun duiten krijgen. Nou, ik gun 't ze. Dat zullen we dus eens netjes opschrijven en die tabellen aan den geldloos sturen. Ik zou wel 'ns willen weten, hoe hij zoo opeens aan die menschevriende beveling komt. Misschien heeft ie gehoord, dat ik met 'n dollar-millionair omga en ziet ie me reeds als toekomstig echtgenoot van de schoone miss Crosshall. Ai! Als m'n oude heer vermoedde, dat ik zoo'n tienduizend mark schulden heb — hij ging op z'n hoofd staan. Maar ja, wat zul je er aan doen? Van de lucht kun je niet leven.”

Hij stond op, om aan zijn schrijftafel te gaan zitten voor het klaarmaken der tabellen.

(Wordt voortgezet)

ONZE GOOCHELTOEREN

XIV

Er zijn heel wat trucs te doen met een pak z.g. „lange kaarten”, dat wil zeggen, kaarten die iets — maar heel weinig — langer zijn, dan die van een tweede pak, dat ge in een uwer zakken verbergt. Natuurlijk moeten de ruggen der „lange” en der gewone kaarten hetzelfde zijn.

Een heel eenvoudige truc is deze. Neem het pak

onder een zakdoek te leggen. Ge zegt hem dan, dat ge, zonder ze te zien, een aantal kaarten, een voor een uit het pak zult nemen en vraagt hem te bepalen de hoeveelste de getrokken kaart moet zijn. Het is natuurlijk heel gemakkelijk, die opgave juist uit te voeren, maar misschien is het wel beter, om het eerst eens een of tweemaal te doen mislukken, m. a. w. eerst eens een verkeerde kaart te trekken; dat maakt op de aanwezigen den indruk, dat het werkelijk een moeilijke toer is, en als die de tweede of de derde maal gelukt, is het succes des te grooter.

De „lange” zijn gewone kaarten; het andere pak is een heel klein randje afgesneden.

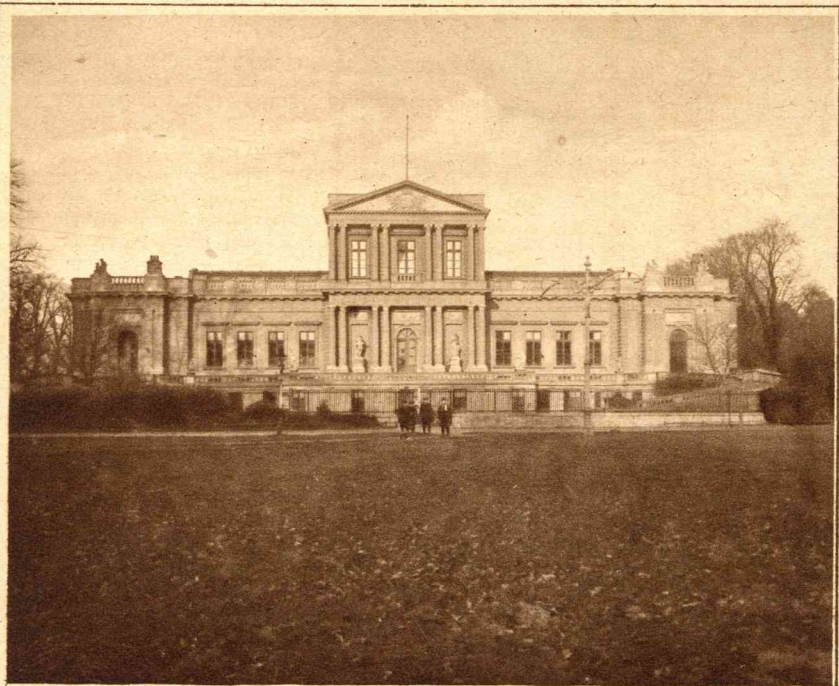
UIT DEN OMTREK - HAARLEM

Het nieuwe Kennemer Lyceum, aan de Julianalaan, door den architect Ed. Cuypers gebouwd, dat gisteren is geopend.

De Haarlemsche telefoon is deze week voor het geheele net vol automatisch geworden. De kabelkamer.

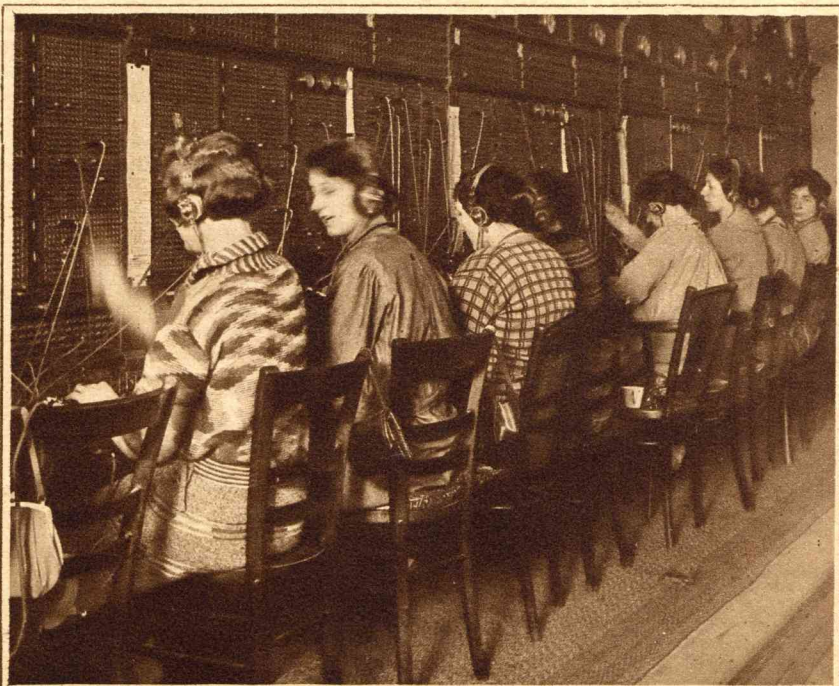
Het paviljoen Welgelegen aan de Paviljoenslaan, waarin waarschijnlijk de Provinciale Griffie gevestigd zal worden.

Het oude systeem. Een der telefonisten demonstreert voor ons, hoe de verbindingen tot nu toe werden tot stand gebracht.

Het tegenwoordige gebouw der Provinciale Griffie in de Jansstraat, dat reeds lang te klein is, waarom naar een nieuw verblijf werd uitgezien.

Een gedeelte van het telefonisten-personeel, door de invoering van het automatisch systeem overbodig geworden.

GOEDE VOORNEMENS

„Nieuwjaar vandaag,” zei ik, toen ik met m'n vrouw aan 't ontbijt zat.

„Ja,” zei Elly, „wat doe je dan ook weer? Poffertjes gaan eten? — Nee, da's waar ook, dat doe je met de kermis. — Maar met Nieuwjaar...”

„Met Nieuwjaar maak je goede voornemens,” zei ik.

„Is dat niet 'n beetje saai?” weifelde Elly. „Enfin, als 't zoo hoort — maak jij de mijne en ik de jouwe, of ieder z'n eigen?”

„Ieder z'n eigen natuurlijk. Laten we nu even stil zijn en iets goeds verzinnen.”

„Wel,” zei ik na 'n pauze. „Wat zijn jouw goede voornemens?”

„Ik kan niks vinden,” zei Elly schaamteloos. „'t Schijnt, dat ik zóó al puik ben.”

„Dan zal ik je eens helpen. Als je je nu eens voornam, wat zuiniger te wezen?”

„Dat lijkt me niet erg leuk. Ik zou me liever willen voornemen om geen sterken drank te gebruiken, geen Bank te plunderen en...”

„Nee,” zei ik ernstig. „Jouw voornemen is voortaan zuiniger te wezen.”

Elly zuchtte.

„Vooruit dan maar. En wat is jouw voornemen?”

„Ik — ik zal trachten wat geduldiger te zijn met jou.”

„O, dank je wel! Zulke geduldige menschen kan ik niet uitstaan. — Nee, weet je, jij moet je voornemen wat minder egoïstisch te zijn.”

„Zoo,” zei ik stijfjes, „als je mij voor egoïstisch houdt...”

„Nee, nee,” zei ze, „ik bedoel: meer onegoïstisch — en als ik er jou een plezier mee doe, wil ik ook wel zeggen: meer onegoïstisch dan tot dusver — daar, ik zal er zelfs nog aan toevoegen: als het mogelijk is.”

„Goed dan,” zei ik. „Dus jij neemt je voor om zuiniger te wezen en ik neem me voor om niet egoïstisch te zijn.”

„Het zal echt leuk wezen,” zuchtte Elly. „Geldt het alleen voor vandaag?”

„Nee, voor 't heele jaar natuurlijk.”

„Mooi zoo!”

Toen ik den eersten werkdag thuis kwam van kantoor, informeerde ik:

„Wel, en hoe is 't gegaan?”

„Prachtig!” verklaarde Elly enthousiast. „Vanmorgen ben ik uit geweest en ik heb 'n dot van 'n blouse gezien — spotgoedkoop: tien gulden maar! Maar ik heb ze niet gekocht. Toen zag ik een vaas — net zoo iets als ik al jaren had willen hebben voor de eetkamer — vijf, vijfenzeventig — maar ik dacht wéér aan m'n voornemen. Toen zag ik gemberbroodjes — ik wou ze eerst koopen voor bij de thee, maar niks hoor, en toen ben ik naar huis gelopen om het dubbeltje voor de tram uit te sparen!”

„Prachtig!” zei ik.

„Ja,” zei Elly kalm. „Ik heb dus achttien gulden vijf en twintig uitgespaard. Wat zullen we daar nou eens extra voor nemen?”

„O,” zei ik, „zóó heb ik 't niet bedoeld!”

„Ik wel — ik heb al 'n fijn plannetje ook! Voor dat geld dat ik gespaard heb gaan we in de stad dineeren en dan naar den schouwburg!”

„Dat zou heel wat meer kosten dan wat jij gespaard hebt, zooals je het noemt.”

„Weet ik wel, manneke. Maar nou komt jouw voornemen aan de beurt. Jij zuivert het tekort aan.”

„Maar ik verlang er heelemaal niet naar om naar den schouwburg te gaan.”

„Ja, zie je, nou begint: meer onegoïstisch dan tot dusver. Ik heb het mijne gedaan. Ik ben zuiniger geweest, en heb geld gespaard. Nou is het jouw beurt. Nou moet jij meer onegoïstisch zijn dan tot dusver en er wat geld bijleggen en met me uitgaan.”

„En als ik nou niet wil?”

„Daar was ik al 'n beetje bang voor, mannie. Daarom heb ik je bij voorbaat wat geholpen om den strijd tegen je egoïsme vol te houden. Ik heb tegen Marie gezegd, dat we niet thuis eten en ik heb vast plaatsen besproken in den schouwburg.”

Ik stond even verbluft. Toen zei ik:

Weet U: dat **Victoria-Water** 'n hoog gehalte radium heeft en daardoor aan zwakke menschen menigmaal de kracht hergeeft?

Weet U: dat **Victoria-Water** in een liter-schroef-stop-flesch, U slechts twee en dertig cent kost, thuis bezorgd aan uw adres?

VICTORIA-WATER

Oberlahnstein.

TROUW

Zij zaten aan den vijverrand,

Zagen de visschen spelen,

Zij zaten stil daar, hand in hand

En bouwden luchtkasteelen.

Hij zat daar langen tijd, alleen

Met haar en zijn gedachten,

En wierp toen plotseling een steen

In 't water — en zij lachte.

„Tot deze steen uit 't water rijst,

Waar in hij ligt verzonken,

Zal, al is ook mijn haar vergrijsd,

Mijn liefde blijven vonken.”

En lachend wierp zij 'n stukje hout

In 't water, waar 't bleef drijven.

„Zoolang 't niet zinkt, wees niet benauwd,

Zal ook mijn liefde blijven.”

Maar spoedig was de Meimaand om,

De zon zond heete stralen.

En 't water in de vijverkom

Begon al ras te dalen.

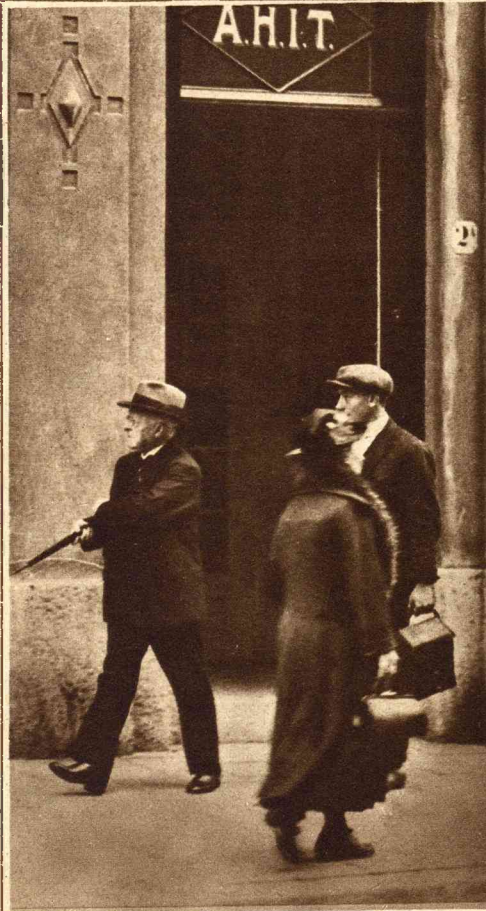
Ten leste lag de steen weer bloot,

En 't houtje lag er neven.

Hun liefde echter, eens zoo groot,

Had eer reeds moeten sneven.

A. T.

Ook een minister is maar een mensch en niets menschelijks behoeft hem dus vteemd te zijn, ook niet de onaangenaamheden, die het leven zoo voor iedereen wel eens heeft. Tot die onaangenaamheden behoort het zeker, als men een bezoek moet brengen aan het A.H.I.T., het bekende Alg. Haagsch Instituut voor Tandheelkunde. En men kan het Minister de Visser, dien we op bovenstaande foto dit instituut zien verlaten, wel aanzien, dat hij er niet voor zijn genoegen geweest is.

„Geef me dan dat geld, dat je gespaard hebt.”

„Och, betaal jij alles voorloopig maar, wil je? Mijn spaargeld geef ik er niet voor. Dat zou niet zuinig zijn van mijn kant en het zou egoïstisch zijn van jouw kant om het van me aan te nemen,” zei Elly liefjes.

We gingen natuurlijk uit. Toen we thuis kwamen, zei Elly:

„'t Was heerlijk vent! Het bevalt me best om zuinig te wezen en dat jij zoo onegoïstisch bent, dat bevalt me haast nóg beter! Het geldt toch voor 't heele jaar, niet?”

„Nee,” zei ik haastig. „'t Was alleen maar voor vandaag. 't Is nou uit.”

„Tot 't volgende nieuwjaar,” zei Elly.

„Maar je mag niet twee achtereenvolgende jaren dezelfde voornemens maken,” waarschuwde ik. „Het volgende jaar ben ik zuinig en jij onegoïstisch.”

Toen lachte Elly.

L. v. A.

AMSTERDAMMERTJES

ACHTER-ELKAAR!

Zoo'n aartsluiwammes als mijn schoolkameraad Adriaan heb ik mijn lange leven niet meer ontmoet. Alles, maar dan ook letterlijk alles was hem te veel — en hij was zelfs te lammenadig om een eindje te wandelen. Het liefst lag hij languit op zijn rug — niets te doen. Er zijn meer lui menschen, maar daar merk je dat niet zoo van — doch Adriaan lag de luiheid meters dik op zijn tronie.

„Ga naar de mieren, gij luiard — ziet hare wegen en word wijs!” Hoevele malen onze onderwijzer deze spreuk den jeugdigen doentiet toevoegde, weet ik niet — wel weet ik, dat Adriaan zoo wijs was niet naar de mieren te gaan, maar toen hij wat ouder was — en laten we hopen tot de jaren des onderscheids gekomen was — emplooi zocht en vond bij de politie — om mij plastisch uit te drukken: de lui Adriaan werd smeris. „Een goeie lijn,” sprak hij, toen ik hem een der eerste dagen in het gloednieuwe uniform tegenkwam. Later bleek de lijn minder goed — dat loopen was zoo vermoeiend... dat eeuwige opletten viel ook al niet mee — de dienst was hem te zwaar en hij dacht er hard over, zich te laten afkeuren.

Toen — juist op tijd — werd de rijwielbrigade ingesteld en vriend Adriaan was de eerste die zich aanmeldde. „Nu hoef ik niet meer te loopen — nu zit ik den geheelen dag, net als jij op je kantoor — alleen heb ik minder kopzorg!”

'k Moest hem toegeven, dat hij dat weer eens fijn ingepikt had — en zoo tolde de lui Adriaan, onder gezellige kout, met zijn maat door de stad, reed hij zijn voorgeschreven route in de voorgeschreven snelheid van, ik meen zeven meter per uur ('t kan ook iets meer zijn!) — en was hij volmaakt gelukkig.

't Is goed gegaan — tot voor kort!

Met alle respect voor het vernuft van onzen waarnemend hoofdcommissaris, meen ik toch in het belang van mijn vriend Adriaan te moeten opkomen tegen de barbaarsche bepaling: de rij wielende agenten moeten in het vervolg *achter-elkaar* rijden — een afstand bewarend van pl.m. 25 Meter.

Meneer de hoofdcommissaris, dat kost u zeker één eminente kracht in uw uitmuntend corps! Met wien moet mijn vriend Adriaan nu zijn huise-lijk wel en wee bespreken? Wien moet hij zijn nood klagen, dat zijn oudste zoo'n luilak is? — Met wien kankeren over de hooge prijzen van de suiker, de thee, de saliemelk?... Enne... staat er niet ergens geschreven, dat het niet goed is, dat de mensch alleen zij?... Waarom — o, waarom twee zielen, zoo gloeiend aaneengesmeed als die van rijwielende agenten, wrede-lijk vaneen te scheuren?

Mijn vriend Adriaan leeft niet lang meer. 'k Heb hem gezien — op zijn dienstfiets, trappende als een gek — een kop als een boei. Voor hem, stellig vijftig meter vóór hem, reed zijn maat, trappend zonder merkbare inspanning. Hij zag mij niet — hoe kon hij ook?

Zijn vrouw vertelde mij het verhaal, met tranen in de oogen. Het verhaal, dat ik reeds kende — achter elkaar, meneer! — achter elkaar. Mijn man heeft altijd pech — die goeie lieve Adri! — Zijn voorrijder is wielrenner geweest — kampioen-wielrenner!...

Als u door de buurt twee agenten ziet, harder rijdend dan gewoonlijk, dan is de tweede mijn schoolkameraad Adriaan — de luilak! — zwoegend en trappend om bij te blijven.

Als hij nog trappen kán!.....

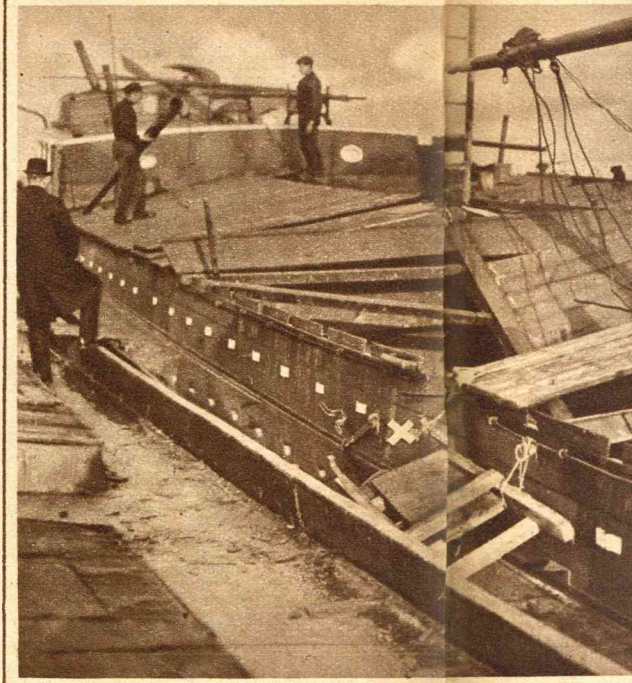
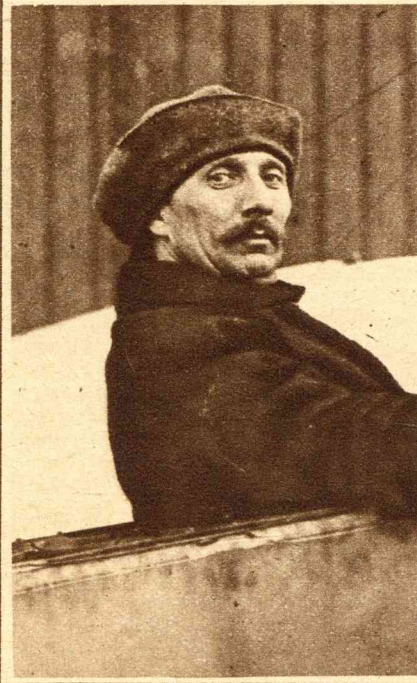
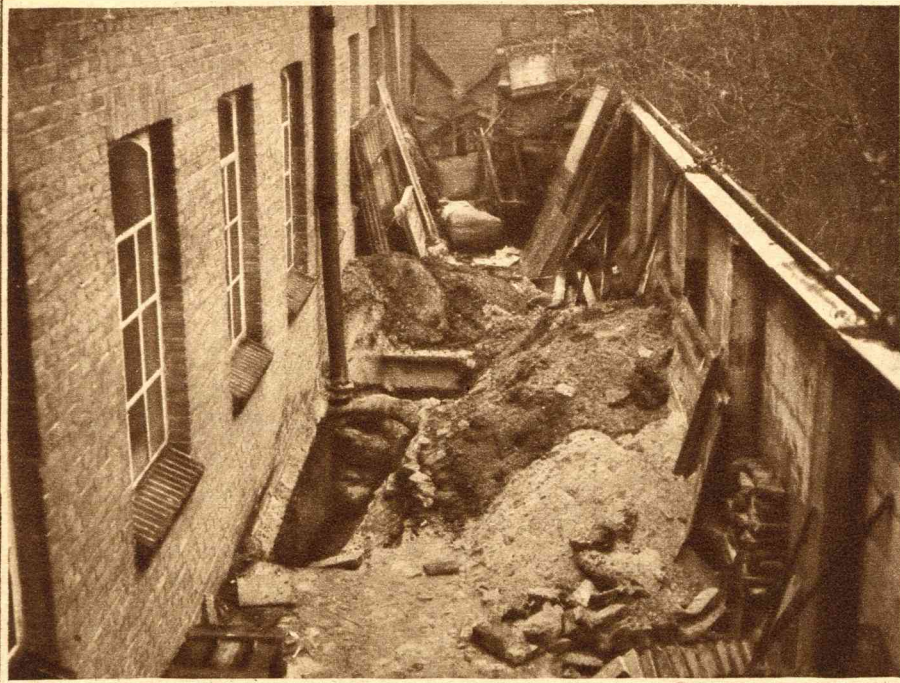
N. S.

Het bekende adres voor prima Optiek

Amstel 210

's Avonds na 6.30 gesloten

In October 1915 verdween plotseling de koopman A. C. A. Busch nadat hij op bezoek geweest was bij zijn zakenvriend Muilwijk, wonende Overtoom 23. Alle nasporingen bleven vruchteloos. Nu echter kwamen der centrale recherche dingen ter oore, die haar aanleiding gaven in den grond achter het perceel Overtoom 23 en 25 te gaan graven en, verborgen onder een betonnen plaat, vond zij daar de overblijfselen van den heer Busch. De heer Muilwijk, die hierop in Purmerend werd gearresteerd, houdt vol, niet te weten hoe het lijk daar is gekomen. Links: de plek waar het lijk gevonden werd, rechts: het slachtoffer A. C. A. Busch.

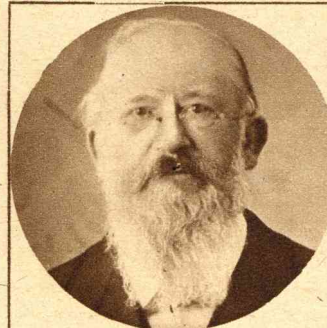
Willem Mengelberg is Dinsdag weer naar Amerika vertrokken. De heer en mevrouw Mengelberg voor hun vertrek voor het Centraal Station gekiekt.

De heer H. C. Vorhauer vierde zijn 40-jarige dienstbetrekking bij de Wester Suikerraffinaderij.

De heer A. E. Zahn, die als opvolger van den heer J. Bredée benoemd is tot referendaris, hoofd der afd. Burgerlijke stand te Amsterdam.

Dr. Gërke, de ook aan vele Amsterdammers bekende badarts te Zandvoort is op 71-jarigen leeftijd overleden.

Prof. dr. F. J. J. Buytendijk van de Vrije Universiteit, is benoemd tot hoogleeraar te Groningen.

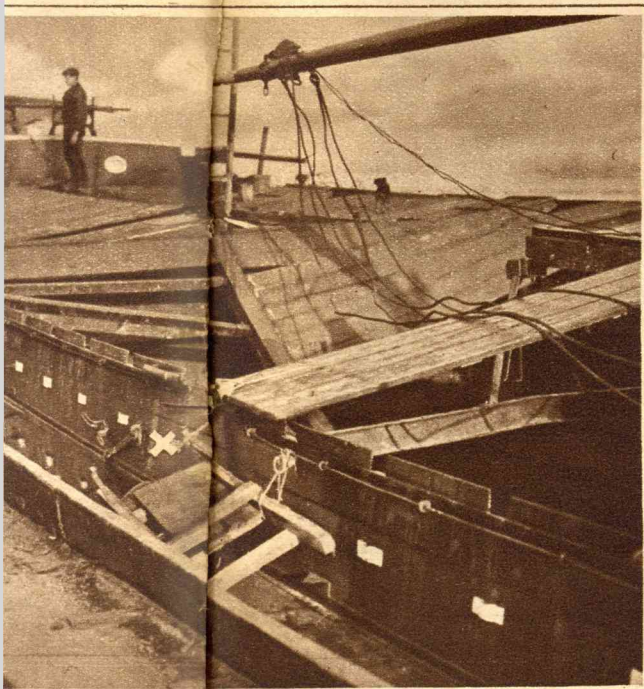
Een tweetal kiekken van den korfbalwedstrijd Westerkwartier—Nausikaä (3-3). Door gelijk te spelen is Westerkwartier thans definitief kampioen der Westelijke eerste klasse. Links: De kampioenen; rechts: Een spannend moment voor het Nausikaä-doel.

De bekende ou-
tengcvolge van

Twee foto's v

g-morgens vroeg, ongeveer kwart over zessen, ter hoogte van de terreinen van de Holland-Amerika-lijn het sleepschip „Cornelia”, kapitein W. G. de Krijger, dat gesleept werd door de Jong, door het binnenkomende stoomschip „Gaasterland” van de Kon. Holl. Lloyd, aangevaren. De „Cornelia” werd midscheeps geraakt en moest onmiddellijk omhoog gezet worden. Er stond een later anderhalve meter water in. De 20-jarige zoon van den schipper stond tijdens de aanvaring op de voorplecht, sloeg overboord en verdween onmiddellijk. Hij jammerlijk verdronk. Links: De zwaar beschadigde „Cornelia”; midden: De verdronken Jan de Jong; rechts: De vader van het slachtoffer, bezig het schip lens te pompen.

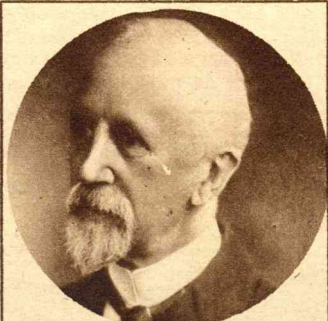
van den heer J. Bredée, der afd. Burgerlijke m.

je Universiteit, is be-Groningen.

De bekende oud-inspecteur van politie J. Biere, die ten gevolge van een ongeluk om het leven kwam.

Prof. H. H. Kuiper, die 26 Januari zijn 25-jarig hoogerleeraarschap aan de Vrije Universiteit herdenkt.

J. Windt, de oudste inwoner van Medemblik, is daar op 92-jarigen leeftijd overleden.

De nieuwe reddingsboot „Zeemanshoop”, door het College Zeemanshoop aan de N. en Z.-H. Reddingmaatschappij aangeboden en die bestemd is voor het station Scheveningen.

n der Westelijke

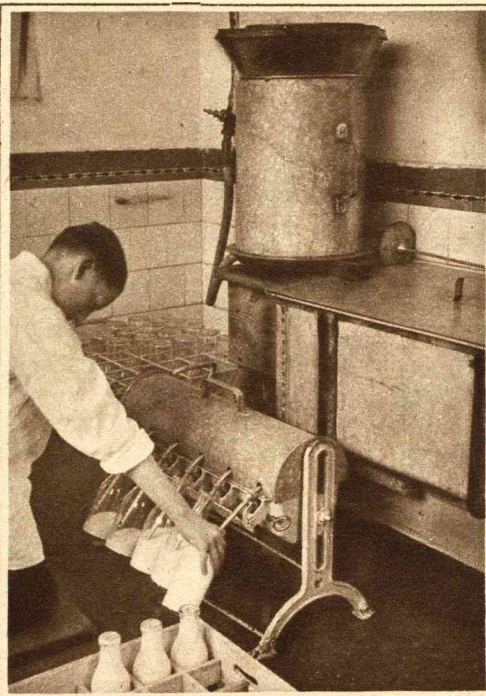

Twee foto's van den wedstrijd Ajax-U.V.V. (11-1), waardoor het elftal uit de hoofdstad zijn doelpunten-aantal flink opvoerde. Links: De U.V.V.-doelverdediger vischt. Rechts: Een spelkiek midden op het veld. Een der Ajaxiden voert een nieuwen dans uit.

DE HYGIËNISCHE MELKINRICHTING TE ASSENDELFT

Wanneer er een bedrijf is dat vooral uit een hygiënisch oogpunt groote nauwgezetheid vereischt, dan is het zeker wel het melkbedrijf. Hoe dikwijls komt het niet voor dat besmettelijke ziekten ontstaan door gebruik van ongekoelde of ondeugdelijke melk. Dank zij echter het krachtig ingrijpen van medische zijde wordt uitbreiding der besmetting, die toch een groot volksgevaar is, spoedig bedwongen. Om echter de kiem van dit onheil te bezweren, dient men in de eerste plaats daar te zoeken waar de meeste kans voor besmetting bestaat. Hoewel het verre van ons ligt den veehouder onaangenaam te zijn of afbreuk te doen, is het toch niet te loochenen, dat vaak wordt gewerkt in vuile stallen door ongezond personeel met vuile kleeven, melkers met vuile handen en dikwijls handblessures, terwijl bovendien het vaatwerk nog maar al te vaak met slootwater wordt gereinigd. Wij willen nog even aanhalen dat het zelfs voorkomt dat melkers inplaats van het smeelhorentje te gebruiken, niet aarzelen in de handen te spuwen alvorens de spenen aan te raken. Wij herhalen nogmaals, het is ons, door dergelijke wantoestanden in het volle licht te zetten, er niet om te doen, den veehouder te veroordeelen, omdat wij weten dat hij meestal te goeder trouw is en in een sleur de steeds gebruikte methode volgt, wij beoogen slechts met ons artikel hen te doen zien welk een belangrijk aandeel zij in de bevordering der volksgezondheid hebben wanneer zij aan een hygiënische behandeling meewerken.

Nu zal misschien worden geopperd, dat een meer hygiënische behandeling der melk meerdere kosten meebrengt, waardoor de lasten de baten niet zouden dekken, maar volgens de in ons bezit zijnde gegevens is het tegendeel het geval en zou de boer bij aflevering van volkomen zuivere, bacterievrije melk een beteren prijs kunnen bedingen dan de tegenwoordige, ongerekend dat hij door de inrichting

IN HET MELKVERTREK.

De melk bevindt zich in een afgesloten bus waarin ze gekoeld wordt. De flesschen worden door buisjes, die met den koeler in verbinding staan, gevuld en dadelijk daarna gecapsuleerd.

Sikkens dadelijk bereid was de noodige inlichtingen te geven en ons in de gelegenheid stelde verschillende foto's te maken. Deze heer, een van de pio-

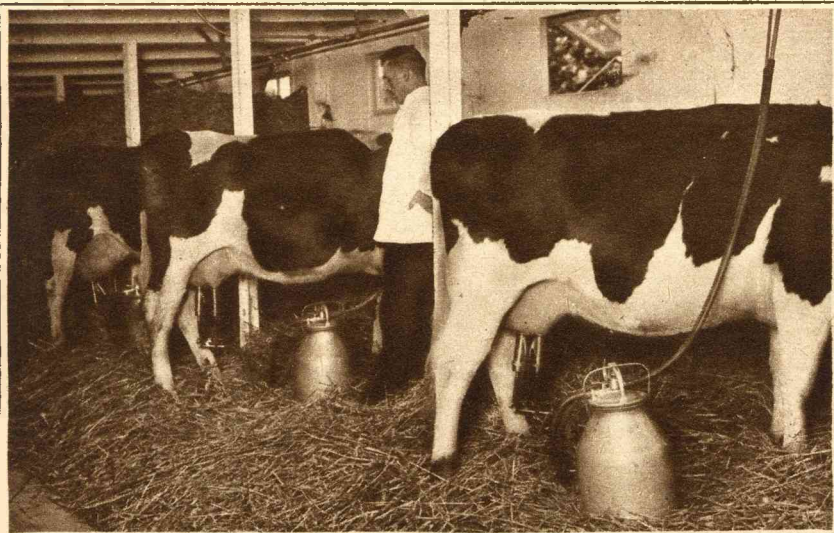
niers voor hygiënische melkwinning, gebruikt, om de absolute zindelijkheid zooveel mogelijk te benaderen, sinds het voorjaar 1923, de Alfa-Laval melkmachine, een Zweedsche uitvinding, en kan dus zijn bevindingen aan de praktijk toetsen.

Wanneer u denkt, dat wij, alvorens den stal te betreden, onze schoenen met klompen moesten verwisselen, heeft u het mis en wij hadden gerust ons Zondagsche pakje aan kunnen trekken zonder gevaar te loopen dit op de een of andere wijze te besmeuren. De muren witgekalkt, de beesten op schoon stroo, dat herhaaldelijk (minstens 1 maal per dag) wordt ververscht, geen spinraggen aan de zoldering, flink licht en goede ventilatie waardoor de zware mestlucht verdreven wordt, ziedaar wat onmiddellijk opvalt.

De H.A.M.I. heeft alleen 1e klas stamboekvee en de koeien maken een uitstekenden indruk, wat behalve aan de goede voeding, ook voor een groot deel is toe te schrijven aan de uiterlijke verzorging, die niets te wenschen overlaat. Ze worden o.a. eens per week geheel met zeep en leidingwater afgewassen. En natuurlijk staan ze ook onder voortdurende medische controle; terwijl ook de melk steeds bacteriologisch onderzocht wordt. Wanneer men nagaat dat melk, wil ze onschadelijk zijn, hoogstens 50.000 bacteriën per kub. c.M. mag bevatten en de proeven hier genomen, een getal van 500 uitwezen, spreekt de hygiënische behandeling voor zich zelf.

Ook het personeel alsmede hun gezin staat onder voortdurende medische controle, zoodat, wanneer ziekte in een gezin heerscht, terstond maatregelen worden genomen om overbrenging van eventuele kiemen naar den stal tegen te gaan. Personen met wonden aan de handen bijvoorbeeld, mogen geen staldienst doen.

Voor tot de behandeling van de beesten wordt overgegaan, kleedt het personeel zich in witte

WANNEER 'S WINTERS DE KOEIJEN OP STAL STAAN.

De tepelhouders zijn aan de spenen verbonden en mechanisch wordt de melk in de bus

DES ZOMERS ALS DE KOEIJEN OP HET LAND LOOPEN

worden ze tegen melktijd naar het achtererf gedreven en onder een afdak electrisch gemolken.

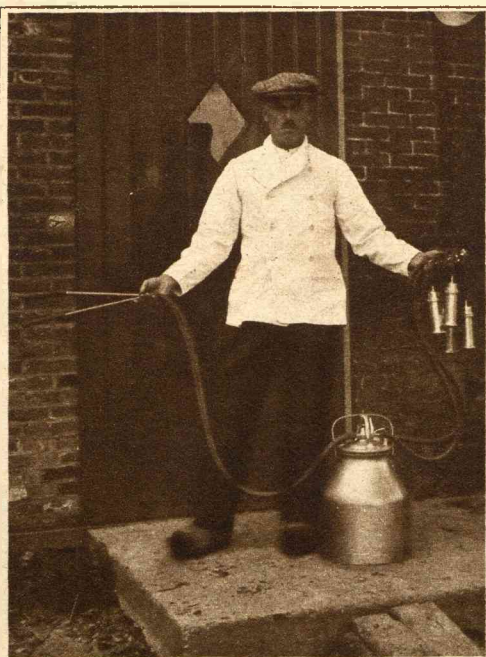
van een hygiënisch bedrijf zelfs arbeidskrachten zou kunnen uitsparen. Wij komen hier straks nog op terug.

Wij doelen hier op 'n electrisch ingericht melkbedrijf, dat, al is het ook niet meer geheel nieuw, toch den meesten onzer lezers nog wel onbekend zal zijn.

Wij hebben ons gewend tot de Hygiënische Melkinrichting te Assendelft, alwaar de heer M.

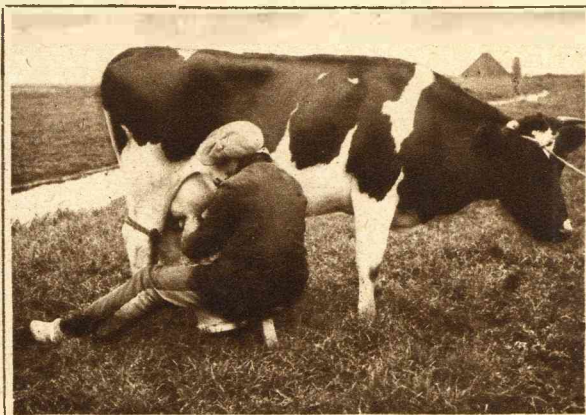

Daar waar het land te ver van de boerderij is gelegen, komt de wagen met installatie het land oprijden. Het is de bedoeling in de toekomst een kabel door het land te leggen, zoodat om stroom te verkrijgen slechts ingeschakeld moet worden.

De heer M. Sikkens met het apparaat. De 4 tepelhouders en hermetisch gesloten melkbus.

pakken, gezicht en handen worden flink gewassen en het haar gekamd. Alvorens de spenen aan te raken worden deze eerst afgewassen. De eerste spleten melk, die het grootste aantal bacteriën bevatten, worden met de hand gemolken, opgevangen in een afzonderlijk busje en zijn bestemd voor varkensvoer, of worden vernietigd. Nu worden de tepelhouders van het mechanisch instrument aangebracht, de motor aangezet en de melk wordt door slangen in de geheel afgesloten

De nog meest gebruikelijke wijze van melken met de handen. Het smeelhorentje heeft de melker om het middel gebonden.

melkbus gezogen. Wij zagen de koeien even rustig staan alsof zij met de hand werden gemolken en men deelde ons mee, dat, wanneer een beest 3 of 4 keer de mechanische bewerking heeft ondergaan, het zelfs niet meer noodig is de achterpooten te binden. Na 5 à 7 minuten is een koe uitgemolken. Op deze wijze kunnen 3 koeien tegelijkertijd behandeld worden, wat dus een aanmerkelijke tijdsbesparing geeft. De gesloten bussen worden nu naar het geheel stofvrije melklokaal gebracht, dat afzonderlijk van den stal staat. Door ander personeel wordt de melk overgenomen, gezeefd door steriele watten, afgekoeld en direct afgetapt in reformflesschen, met een cartonnetje en capsule door een daarvoor bestemd apparaat afgesloten en de melk is gereed om onder de consumenten gebracht te worden. De tijd dat de melk aan de lucht is blootgesteld geweest, is dus uiterst kort, waardoor toetreding van bacteriën van buiten af wordt voorkomen. Het spreekt vanzelf dat het reinigen van flesschen, gereedschappen enz. eveneens met de uiterste nauwgezetheid geschiedt.

Tenslotte nog een eenvoudig rekensommetje van

den heer K. N. Kuperus te Marsum, waaruit duidelijk het groote financieele voordeel van een dergelijke melkinrichting blijkt. Hij zelf heeft 3 machines

onvoorziene uitgaven f 26.25, in totaal f 700.—. Volgens hem is het zeer goed mogelijk bij gebruik van zulk een installatie één arbeider uit te sparen, wat in Friesland beteekent incl. woning en zegelplakken 52 x f 22.— of f 1144.—. Alzoo heeft de veehouder dus een direct voordeel van f 1144.— min f 700.— is f 444. In Zweden, de bakermat van deze uitvinding, alwaar deze methode reeds 4 jaar met succes wordt toegepast, rekent men dat het stroomverbruik vergoed wordt door het vermeerderde vetgehalte der melk, waardoor dus het directe geldelijke voordeel voor den boer tot f 717.75 zou stijgen, ongerekend de meerdere ontvangsten die hij zou genieten door zijne in-kwaliteit gestegen melk.

Wij hopen met dit artikel bereikt te hebben, dat de veehouder zijn volle aandacht eens aan een hygiënische melkwinning zal willen wijden; werd deze regel, dan zouden wij ook weer eens ongekookte melk kunnen drinken, daar verschillende doktoren

van den keuringsdienst hebben verklaard, dat dergelijke melk zonder gevaar rauw gebruikt zou kunnen worden.

De goedverzorgde veestapel van den heer Sikkes des zomers in de weide.

Links: H.F.C.—Quick. De Hanenburgers wonnen vrij onverwachts met 3—1. Moment voor het doel der thuisclub. Rechts: R.C.H.—H.V.V. Deze wedstrijd leverde 9 doelpunten op. R.C.H. maakte er hiervan 5 en won dus op 't kantje af.

P. H. Moeskops en E. Moeskops-Poppen, te Medemblik, die den 31sten Januari a.s. hun 50-jarige echtvereniging hopen te herdenken.

Reeds eenigen tijd lag het in de bedoeling van het polderbestuur van den polder de „Bennemeer” bij Twisk om den reeds meer dan 200-jarigen windmolen te doen afbreken en te vervangen door een elektrische bemaling. De storm van verleden week is op dit besluit reeds vooruit gelopen, en heeft den ouden molen voorgoed buiten gevecht gesteld, zoodat nu het pleit beslecht is, en met dezen molen weer een gedeelte van ons typisch Hollandsch landschap gaat verdwijnen.

ONS KINDERHOEKJE

ALLE VIER UIT EEN STUK VRIJ VERTAALD UIT HET DEENSCH VAN CARL EWALD

DE GESCHIEDENIS VAN DEN TURF.

„Eens was ik de fierste boom in het woud.”
Verder kwam hij niet, want de anderen schaterden het uit.

„'t Is zonde,” zei de turf. „Ja, ik kan me voorstellen dat het belachelijk klinkt, maar ik kan er toch heusch niets aan doen. Ik moet het nu toch eenmaal vertellen, zooals het gebeurd is. En ik was werkelijk een prachtige boom, al is er nu nog maar weinig van over. Wel geen beukeboom, maar een berk.”

„Nu, een berk is een heel nette boom,” zei het brandhout. „Niet van veel belang en ook niet bijzonder schaduwwijk, maar toch heel mooi.”

„Hartelijk dank,” zei de turf. „Zeker hebben de menschen jou ook omgehakt?” vroeg het brandhout.

„Neén, dat hebben ze niet,” zei de turf. „Ik heb zelfs geen mensch gezien of gesproken, voor ik tot turf was geworden. Daarom kon ik niet nalaten te lachen, toen je hen noemde, hoewel het misschien wat onbescheiden was.”

„Kom, verder,” zei de steenkool.

„Ja... 't is zonde,” zei de turf. „Ik was dan een berkeboom. En er huisden wel geen vogels in mij, maar in het mos, om mij heen, waren vogels en herten en vossen. 's Zomers ging de beer er brommend rond en 's winters huilde de wolf er, dat men het mijlen ver kon hooren. Ook kwam er de eland, met groote troepen, en in de lucht vloog de machtige adelaar. Ja, 't is zonde, want het klinkt misschien wat pedant, maar toen ik als turf op den stapel lag en nog eens omkeek naar het bosch, kwam het mij voor, dat er veel meer leven was in die oude dagen, toen ik nog als boom prijkte.”

„Ha, ha, ha!” lachte de steenkool.

„Nu, waar lach je om?” vroeg het brandhout.

„Och, die malle turf, die spreekt me daar van: oude dagen. Zoo'n piepkuike!”

„Heusch, mijn zenuwen kunnen 't niet hebben, die voortdurende op-en-aanmerkingen er tusschen,” zei de cokes.

„Toe, ga verder, beste turf!”
„Ja, 't is zonde,” zei de turf. „Je praat er zoo maar over, of je er verstand van hadt. Nu, zoo gebeurde het dan eens, met een vreeselijken storm, dat ik omwoei en regelrecht in den poel viel. Een tijdlang lag ik daar zoo; het volgend voorjaar liep ik zelfs uit, net of ik nog rechtop stond. Maar dat was gauw uit. De bever knaagde aan mij en het water deed mij verrotten. Later ging ik zelfs los van mijn wortels en begon te zinken.”

SCHADUWBEELDEN

1. De sterke man. 2. De artist. 3. De clown.
Je ziet dat met behulp van een stukje carton of eenig speelgoed verrassende resultaten te bereiken zijn.

„Zie je wel,” zei de steenkool. „Je hebt toch óók wel wat beleefd.”

„Toe verder,” haastte de cokes.

„Ja,” zei de turf. „Daar zonk ik nu; steeds dieper en dieper. Wel ging het heel langzaam, want af en toe bleven mijn takken ergens aan haken, maar zinken deed ik toch. Op en over mij groeiden allerlei waterplanten, zoodat ik ten laatste onder die slikkige massa als het ware begraven lag. En toen

Ik neem maar eens een voorbeeld.

Iemand is in Mei geboren en 30 jaar oud. Dan rekent deze meneer, voor zich zelf, natuurlijk:
2 maal 5 is 10
daarbij 5 is 15
dit maal 50 is 750
hier de ouderdom bij (30) is 780
daarvan 365 af is 415

Dit getal — 415 — moet dus den rekenkunstenaar gezegd worden, die er stiekum 115 bijtelt, dus 530' krijgt, en nu meteen weet, dat het slachtoffer 30 jaar is, en geboren in de maand No. 5, dus in Mei.

Om het nog kunstiger te doen schijnen, kan men in plaats van den ouderdom natuurlijk ook het geboortjaar noemen, alzoo in ons voorbeeld: Mei, 1895.

DE BEREKENING VAN GEBOORTE- JAAR, -DAG EN -MAAND.

Het volgende kunstje laat den geboortedatum geheel nauwkeurig berekenen.

En wel als volgt:

- 1 maandgetal maal 100;
- 2 plus dag v. d. maand;
- 3 alles maal 2;
- 4 dit plus 5;
- 5 maal 10;
- 6 plus 23;
- 7 maal 5;
- 8 plus ouderdom;

Deze laatste uitkomst moet gezegd worden, trek daar dan stilletjes 365 af, en men heeft in het eerste of de twee eerste cijfers *den dag*, in de middelste *de maand*, en in de laatste twee *den ouderdom* naast elkaar staan.

Bijv. iemand is op 15 Aug. 14 jaar oud.

(Zie de cijfers boven).

1 800 (Aug. is 8).

begon ik écht te rotten.”

„Ja,” zei het brandhout. „Dat is een rare gewaarwording. Daar weet ik ook zoo'n beetje van mee te praten. Ik had n.l. aan mijn eenen kant, waar een tak was afgebroken, een gaatje; de larven knaagden er aan, het regenwater verzamelde zich in dit holletje... enfin, het was naar! Vlak bij mij stond een neef van mij, die hetzelfde gevalletje had en die er heelemaal hol door is geworden.”

„Laat de turf toch aan het woord,” zei de cokes.

„Ja, eigenlijk heb ik niets meer te vertellen, nu. Door den tijd verrotte ik geheel. Er bleef niets meer van mij over, dan het stukje knoest dat nu nog midden in mij zit. Ik kwam hutje en mutje door elkaar met al, wat er nog verder in den poel lag, en eindelijk drukte er zoo'n laag boven op mij, dat ik mijn bewustzijn verloor, maar dat weet ik wel, dat we daar honderden en nog eens honderden jaren moeten gelegen hebben, voor men het moeras tot turf begon te snijden. Toen werd ik in een hoek op het weiland geworpen, in de zon gedroogd, door midden gehakt, op een stapel gezet en door den staatsraad gekocht. 't Is zonde, maar meer weet ik nu niet.”

„Het is in alle geval iets,” zei de steenkool. „En veel beter dan de geschiedenis van het hout. Jij hebt tenminste afkomst en daar komt het toch maar op aan. Al die nieuwbakkenheid geeft toch niets.”

„Nu,” zei het brandhout. „Ik heb anders ook mijn drie honderd jaar achter den rug.”

„Ja, en ik heb er vooral niet meer dan twee duizend,” zei de turf.

„Laat ons nu de geschiedenis van de steenkool hooren,” zei de cokes.

Goed,” zei de steenkool, de volgende week kom ik aan de beurt.”

BEREKENING VAN OUDERDOM IN MAANDEN EN JAREN

Het maandgetal (Jan. is 1; Febr. is 2 enz.) wordt met 2 vermenigvuldigd, daarbij 5 opgeteld; deze som weer met 50 vermenigvuldigd en bij dit product de ouderdom in jaren opgeteld.

Nu laat men er nog 365 van aftrekken, en 't resultaat van deze berekening moet men u noemen.

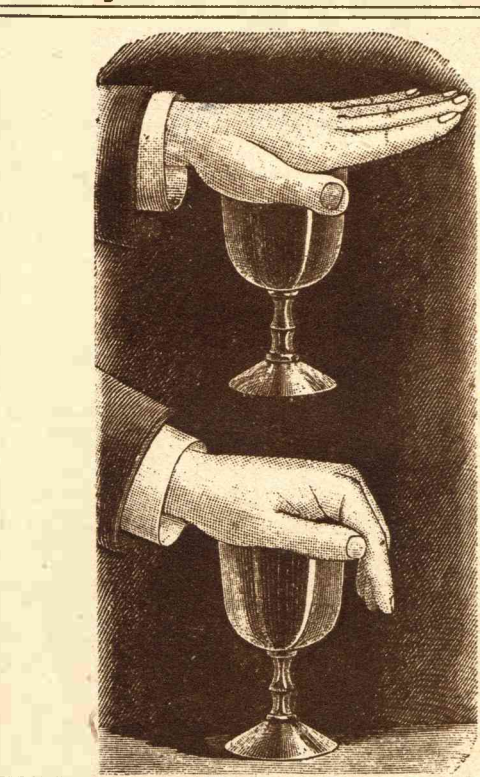
Telt men nu (in zich zelf, natuurlijk) bij deze uitkomst 115 op, dan krijgt men een getal van drie of vier cijfers; de beide laatste, dus de rechtsstaande geven den ouderdom aan, de eerste, of de beide eerste de geboorte-maand.

- 2 815;
- 3 1630;
- 4 1635;
- 5 16350;
- 6 16373;
- 7 81865;
- 8 (plus leeftijd) 81879;

Dit getal krijg je te hooren.

Hiervan 365 afgetrokken, geeft: 81514; of gescheiden: 8 — 15 — 14, d.w.z. 8 Augustus, 15 jaar oud.

HOE KAN MEN MET DE VLAKKE HAND EEN BIJNA GEVULD GLAS OPHEFFEN?

Men legge daartoe de hand op het glas zooals in de onderste afdeeling is aangegeven, strekke haar dan uit zooals de in de figuur daarboven is geschetst en is nu in staat het glas op te heffen. Bepoort men hetzelfde door dadelijk de hand vlak op het glas te leggen, dan lukt het niet.

HEINTJE'S NIEUWJAAR

DOOR VLINDER

Een beste jongen die Heintje! — Een brave jongen — een goeie jongen.... doodgoed. — Je kon, bij wijze van spreken, over hem lopen. — Altijd kalm, altijd bedaard, altijd netjes, altijd correct, altijd.... ja, vult u zelf maar in! — Om kort te zijn: Heintje was het summum van alle mogelijke goede eigenschappen.

Maar.... en nu komt het!....

Heintje was een vrouwenhater! Heintje kleindeerde de vrouwen — schimpte soms op het zwakke geslacht — en hij, die zich nimmer kwaad maakte, kon met een gloed en een vuur, een betere zaak waardig, over „het vrouwendom” spreken alsof hij — de vrijgezel — reeds jarenlang een huwelijksboot met zeer veel moeite tegen een sterken stroom had opgeroeid....

Maar dat was dan ook zijn eenige fout: voor het overige: zie boven! — een beste jongen, een brave jongen enz. enz.

Als behoorlijk burger in onze fatsoenlijke samenleving was Heintje de meening toegedaan, dat hij „aan het einde des jaars” zijn vrienden en bekenden een gelukkig en voorspoedig begin moest toewenschen.

Weken van te voren baarde hem dat reeds zorgen; nauwkeurig diende overwogen wie van de kennissen een brief zou ontvangen, wie een briefkaart en ten slotte wie met een gewoon kaartje genoeg moest nemen....

En vaak gebeurde het, dat Heintje zich genoopt gevoelde op een eenmaal genomen besluit terug te komen. Die mijnheer van den hoek — die laatst zoo diep voor hem dopte — had hij dien voor een kaartje genoteerd? — Maar dat kon niet: dat moest een briefkaart worden.... want eigenlijk kende hij dien persoon al twee jaar. — En op de lange lijst werd de kleine k, hetwelk aanduidde dat de meneer van den hoek een kaartje zou ontvangen met in sierlijke letters den naam „H. J. Komeling” erop, ik zei dan: die kleine k werd vervangen door de letters b.k., waardoor vaststond, dat genoemde heer op den Nieuwjaarsdag met een briefkaart zou verblijd worden, waarop de heer Komeling in sierlijke volzinnen zijn heilen zegebede voor het komende jaar uitsprak.

Maar „de-meneer-van-den-hoek” was een looze schelm!.... De meneer van den hoek hield van een grapje! — en als Heintje ook maar even had kunnen bevroeden welke streken die meneer op zijn kompas had — dan — ik ben er zeker van — was hij dit jaar stellig niet van kaartje tot briefkaart gepromoveerd....

De eerste dag van het jaar was voor den heer H. J. Komeling altijd een ware feestdag, dan bleef hij thuis — in zijn kamer. — Vroeger dan gewoonlijk stond hij op — zorgde aan de ontbijttafel te zitten als de eerste post kwam. Och, andere dagen wist hij niet eens of de post er geweest was — andere dagen kwam er haast nooit een brief voor hem — niet eens een waarschuwing van de belastingen, omdat hij altijd zoo prompt betaalde....

’t Leven kan saai zijn — ook als vrijgezel — als je vrouwenhater bent....

„Kó-ó-ó-meling”....

Daar was-ie!....

Nu kalm blijven zitten — gewoon doen als „de juffrouw” binnenkomt. Maar ’t kostte toch moeite hieraan gevolg te geven — rustig het cadetje af te smeren — bedaard te zeggen „legt u maar neer juffrouw” — en te wachten tot „het mensch” de kamer weer af was — na een opmerking dat het „zoo’n reuze zooi van ’t jaar was.”....

Gunst ja — ’t was véél meer dan anders — wat een stapel! — Hij zou heel wat bedankjes moeten schrijven....

Het dik beboterde broodje was vergeten. De stapel werd gesorteerd — briefkaart op briefkaart — brief bij brief — en dan de kaartjes-toren.... Soort bij soort.

De brieven moesten natuurlijk eerst genomen. Die waren van degenen, die hem hoogachtte, dien hem eerden. Toen kwamen de briefkaarten aan de beurt.

En Heintje genoot van de hoogdravende, daverende volzinnen der vrienden en verwanten, die hem op zijn verder levenspad veel geluk en voorspoed toewenschten....

Een enkele mooie passage werd aangestreept.. om het volgende jaar dienst te doen....

Nu de kaartjes:

„Jan Sartorius.... p.f.”

Sartorius? — Sartorius? — Nooit van gehoord — even op zij leggen....

„Dirksen — in comestibles — wenscht zijn geachte clientèle een gelukkig nieuwjaar en beveelt zich bij voortduring aan.”

Wel aardig hem ook te sturen — maar die aan-

beveling d'r nou weer bij? — nee, dat was niet comme il faut....

„Alex van Straten....”??.... Zou dat die jongeman zijn, met wien hij altijd op het achterbalcon van lijn 3 stond?.... Maar hoe kwam hij aan zijn adres? — Hoe wist dat jongemensch, dat hij Komeling heette — dat hij hier woonde?..

EEN MOOIE SPRONG.

ROOKT *Spatram*

ONZE PRIJSVRAAG-SERIE

Het overweldigende aantal oplossingen, dat we op het viertal prijsraadsels hebben ontvangen, is oorzaak, dat we deze week nog niet, zooals ons voornemen was, den uitslag kunnen bekend maken. De volgende week hopen we door den papierberg heen te komen en den uitslag bekend te kunnen maken.

Een verklaring was echter gauw gevonden.

Was hij voor twee jaar bij den-meneer-van-den-hoek óók niet op het bordje gaan kijken, hoe hij eigenlijk heette?....

„Hetty Verbeek.... m.h.g.”

Nee maar — een dame — en ze woonde nog wel bij hem in de buurt ook.

....Die zou hij dan toch zeker wel kennen.... Dat moest een vergissing zijn.... ’t Kon haast niet: ’t Stond er duidelijk — geschreven met een fijn dameshandje: den weledelgeboren Heer J. J. Komeling....

Verder.... verder....

Familie Honing.... die had hij nota bene een briefkaart geschreven.

Hij zou het aantekenen....

Wéér een vreemde — en nóg een.. en nóg een.

Toen Heintje uitgelezen en met sorteerden gereed was, was de stapel onbekenden aanzienlijk groter dan die der kennissen.

’t Was onbegrijpelijk. — Maar ze moesten beantwoord worden — allemaal. — Als er tenminste een adres bij stond.... Hij zou ze vanavond nog posten — met een kruis er op — dan zou het net zijn, of ze door de post waren opgehouden....

Maar een raar geval was het — en het werd steeds raarder, doordat er later op den dag nog veel meer gelukwenschen van onbekenden binnenkwamen....

Ruim vijftig kaartjes had Heintje beantwoord en nog was hij met dit werk niet gereed.... De volgende....

„Mejuffrouw Hetty Verbeek....”

Toen schreef Heintje niet meer....

En lang tuurde hij op het sierlijke cartonnetje..

Dien avond ging Heintje uit — op Nieuwjaarsdag!.... Wat drommel! Hij moest toch zekerheid hebben....

„Ja, de juffrouw was thuis — wilt u hier even wachten?”.... Wég slofte de gediensstige — het „Komelingkaartje” voorzichtig in de grove werkhanden....

Toen kwam zij — een jong lief meisje.... heel anders dan anders, dacht Heintje. Hoe schitterden die oogen — hoe glansde dat fluweelzwarte haar... Van schrik vergat meneer Komeling zijn voorgenomen sierlijke buiging te maken en hakkend vroeg hij of dit kaartje misschien van de juffrouw was....

Hoogst verwonderd had Hetty het kaartje aangenomen. „Hoe komt u daaraan?.... Dat adres heb ik niet geschreven....”

Pa werd erbij gehaald, en moe, en gezamenlijk probeerde men uit te visschen, wie van hun kennissen meneer Komeling het slachtoffer van een misplaatste grap had doen worden.... Het was maar goed, vond de ouwe heer, dat hij zelf gekomen was en niet geschreven had.... Nu konden ze — als meneer er niets op tegen had — samen een partijtje schaken....

Drommels, wat was Hetty laat vanavond.... Wat zou ze lachen, als hij haar in geuren en kleuren de reuze mop vertelde, die hij met „die-akelig-beleefde-nonsens-kerel-van-den-overkant had uitgehaald.”

Blijmoedig liep de wachtende wat heen en weer — keek voor een winkelruit.... telde het aantal stappen van den eenen naar den anderen lantaarnpaal — nam de voorbijgangers aandachtig op.... wachtte.... liep.... verveelde zich.... werd kregel.... Hij zou maar niet zeggen, dat hij haar kaartje er per ongeluk óók bij had gedaan.... Ze was zoo gauw op d'r teentjes getrapt.... De vent had hem nog wel een briefkaart gestuurd. ’t Was om te brullen....

Toen kwam ze — jolig, hupsch, als altijd.

En hij vertelde lachend leuk.

Maar plotseling liet ze zijn arm los, bleef ze staan.

„Dus jij was het!”....

Ze had zich bruut omgekeerd — en voor hij iets kon zeggen had ze hem laten staan, was ze verdwenen, vlugger nog dan ze gekomen was....

Arme meneer-van-den-hoek!....

Toen Heintje dien eersten dag van het jaar des avonds laat thuis kwam vond hij zijn kamer leeg en ongezellig. Dan was het bij de Verbeeks duizendmaal aardiger....

Den volgende Nieuwjaarsdag bracht de post slechts enkele brieven. Het kaartje der Verbeeks werd door de gediensstige gebracht. En op den achterkant stond: „Toe Henri, kom vanmiddag vroeg.... Je Hetty.”

Heintje is nu.... geen vrouwenhater meer!

DE VROUW EN HAAR RIJK

LA MODE PASSÉE.

Als de kerstklokken geluid hebben en een nieuw jaar in de plaats is getreden van het oude met wat drukte van gelukwensen, pootjes geven en dergelijke zaken, begint voor den mode-chroniqueur en z'n altijd op nieuwtjes bedachte lezeressen een tijdperk van „malaise”; want groote dingen gebeuren om dezen tijd van het jaar in de mode niet, wat echter volstrekt niet wil zeggen, dat de groote kleermakers in Parijs of Londeu, die de vrouwen de wetten voorschrijven welke ze op kledinggebied te volgen hebben, bij de pakken neerzitten of maar zoo'n beetje rentenieren van de schatten die vrouwe Eva hun ook dit seizoen weer in den schoot heeft geworpen. Integendeel, er wordt hard gewerkt aan de kleding voor de komende zomermoden, die volgens hun zeggen verrukkelijker zal worden dan ooit en de vrouw beter zal kleeden dan het bizarre en wat bête maaksel van eenig vroeger seizoen. Let op, lezeressen, hoe die machtige charmeurs u telken jare minstens twee keer — als er een nieuw seizoen wordt ingeluid — met deze fraze bij den neus trachten te nemen. En zij staat het ieder jaar opnieuw weer toe, gij allen, oud en jong, mooi en minder mooi. Ach ja, gij weet het wel en sluit toegeefflijk glimlachend de oogen voor den aanbiddelijken tact, waarmee men u het hof maakt en als op zoete muziek in slaap wiegt.

Onze Specialiteit: POLKA KNIPPEN EN KAPPEN

Dames Haarwassen en
Onduleeren f 1.25
Onduleeren en Kappen . . . 0.75
Haarverven - Manicure - Massage
MAISON BOLTEN
Kalverstraat 177, 1ste Etage.
Abonnementen speciale prijzen.

Glimlachend murmelt gij reeds „ja,” lang voordat de nieuwe mode ook nog maar één tip van haar geheimzinnigensluier heeft opgelicht. En als ze straks komt, ziet en zegeviert, als ze triomfante-lijk en zeker van zichzelf als een koningin van één jaar, prijkt in de uitstalkasten van de luxeuzen mode-

DE MODE AAN DE RIVIERA: LA MODE FUTURE?

Is het misschien in de lustoorden langs de Middellandsche zee, dat een tipje wordt opgelicht van den sluier, die totnogtoe de komende zomermoden bedekt? De kiekjes, die wij vandaar ontvangen, zijn te aardig om ze niet eens te plaatsen als tegenhangers voor onze wintersche toiletten en als voorbeeld, in welke richting op het oogenblik de mode-smaak zich ontwikkelt.

Lady Monica Salmond, de echtgenote van den nieuwen chef der Britsche luchtvloot, Sir John Salmond, is zelf een uitstekend aviatrice en dus bij den nieuwen post van haar man ten sterkste geïnteresseerd. Zij is een dochter van Lord Desborough en huwde in 1923.

magazijnen, dan is er even verbijstering onder het vrouwelijke volk. „Dat had nu niemand gedacht”, „wat gek”, „hoe vreemd, waarom die excentrieke rokken, die eigenaardige mantels, die doeken, zoo'n hoed? Dat trek ik niet aan; ik houd me bij het oude.” Zoo hoort men ze praten, de plotseling ietwat opstandigen, langzaam voortschuifelende van het eene raam naar het andere. Maar de mooie vrouwen aan den anderen kant van het glas, met haar eeuwigen in was bevroren glimlach en ontstellende élégance van gebogen handen — zij blijven glimlachen: welbewust en zeker van de overwinning, trekken ze zich van alle op- en aanmerkingen daarbuiten niets aan. En den volgende dag verschijnt het eerste levende wezen in de nieuwe robe onder het publiek, een uur later ziet men nummer twee en over een week, een halve maand. zijn we allen gewonnen voor het nieuwste product en zegt de flaneerende wereld: „Sag, wat ridicul, die mode van vroeger”, en zijn het alleen nog de oudjes, die meewarig het hoofd schudden over zoo'n dwaze kleding. „Vroeger toen ik jong was, enz.”

Zoo gaat het in de wereld: la mode passée est toujours ridicule.

ZORG VOOR HET HAAR IN DEN WINTER.

Het haar moge vet zijn of droog, in elk geval heeft het in den winter behoefte aan wat extra zorg, zoodat de jaarlijksche periode van het uitvallen in het voorjaar met des te meer gerustheid tegemoet gezien kan worden. Zeer droog haar wordt weerbarstig en springerig bij koud weer;

om dit te bestrijden heeft men de vingertoppen slechts even te bevochtigen met olijfolie of zoete amandelolie. Hiermee wordt de hoofdhuid goed gemasseerd, twee- of driemaal per week.

Er moet niet te veel olie gebruikt en na de massage moet het haar nog eens flink geborsteld worden.

Is het haar te vet, kam het dan 's avonds in plaats van te borstelen en doop daarbij dan de kam in een beetje bay-rum. De wortels worden hierdoor versterkt en de vetheid zal voor een groot deel verdwijnen. Helpt dit niet genoeg, dan kan men boven beschreven massage toepassen, maar in dit geval met bay-rum in plaats van met olie.

KOSTBARE SHAWLS.

De hertogin van Northumberland heeft de duurste shawl, die men kent, in haar bezit. Deze shawl werd haar aangeboden door Karel X en kostte 500.000 francs. Zij was gemaakt van de huid van een soort Perzische kat, wier haar zoo fijn is, dat elk afzonderlijk haar voor het oog bijna onzichtbaar is. Zij is ongeveer 7½ M. in het vierkant groot en kan in een theekop worden geperst.

De keizerin van Rusland bezat ook een shawl van groote waarde, vervaardigd door de vrouwen van Orenburg. Hij was zoo fijn als spinrag en kan door een vingerring worden gehaald. Wie weet welke bolsjewieksche schoone er thans mee pronkt?

Om een echte cachemire shawl te maken heeft men de vacht noodig van tien geiten. Verscheidene mannen moeten er van zes tot acht maanden aan werken.

De koningin van Engeland ontvangt als jaarlijksche schatting van de Britsch-Indische vorsten drie prachtige cachemire shawls en twaalf shawls van geitenhaar.

Nu het dragen van shawls uit de mode is, worden zij meestal gebruikt voor divankleden en portières of als merkwaardigheid opgeborgen.

Koningin Victoria, om haar zuinigheid bekend, bestemde haar shawls tot geschenk aan een hofdame, die zij bijzonder wilde begunstigen of gaf ze als huwelijkscadeau.

worden door JOH. v. d. BERGH's „EUREKA” (gegarandeerd onschadelijk) zonder verven, na tijdelijk gebruik tot hun natuurlijke kleur teruggebracht. Overal verkrijgbaar in flacons à f 4.—, f 3.— en f 2.25 (naar buiten verhoogd met 40 ct., rembourss 60 ct.)

GRIJZE HAREN

HEILIGENWEG 40, Telefoon No. 43421, AMSTERDAM. Plaatselijke vertegenwoordigers gevraagd.

HET HOEKJE VOOR DE WINTERAVONDEN

Ditmaal eens eenige raadsels, waarvan wij de oplossingen de volgende week zullen geven.

1. Wat ruikt het meeste in een odeurwinkel?
2. Wat wordt lichter naarmate men er meer in doet?

3. Wat gaat van Amsterdam naar Rotterdam, zonder zich te bewegen?
4. Welke overeenkomst is er tusschen een gerucht en een kus?

5. In welke familiebetrekking staat het kind tot zijn vader, dat niet zijn zoon is?

De oplossing van den rebus der vorige week is:
Hoe kleiner de leugen, hoe langer haar duur.

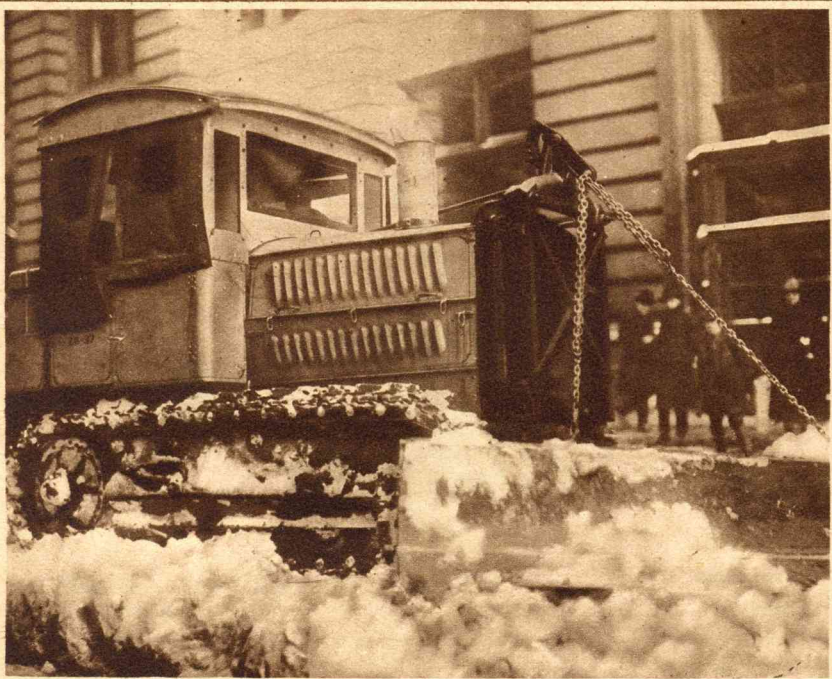
WAT BUITEN AMSTERDAM GEBEURD IS

De bekende straatweg De Bilt—Zeist wordt verbreed, om er een dubbel tramspoor te kunnen leggen. Een prachtige verbetering. Jammer maar, dat die gepaard moet gaan met de vernieling van het natuurschoon. Er moeten namelijk een aantal boomen gerooid worden wat het aanzien van den weg zeer zal schaden.

De Nederlandsche schaatsenrijders, die zich op het oogenblik in Davos trainen voor de op 31 Januari en 1 Februari te houden internationale wedstrijden. V.l.n.r. zittend: J. Kuypers, T. Boot en W. Kos; staand: C. P. H. Teenstra, E. J. Roelfsema, T. Hooftman, Schuringa, C. van Bommel v. Vloten en N. Pronk.

We zijn, hoe trots we er ook op zullen wezen, als de hierboven afgebeelde Hollandsche schaatsenrijders op 31 Januari een goed figuur maken, hier in Nederland over het algemeen toch maar blij, dat we niet zoo'n winter hebben als waarvan ze in Amerika kunnen genieten. Het is daar dan ook wel een beetje erg, zooals uit bovenstaande foto's blijkt; men heeft er zelfs zijn toevlucht genomen tot rups-auto's, om door de dichte sneeuwlaag tenminste een geul te graven, waardoor het verkeer eenigszins kan worden onderhouden.

Een typisch kiekje van studenten der Yale universiteit in Amerika, bezig met de uitvoering hunner twaalf gymnastische oefeningen, waartoe ze alle dagen, vóór den aanvang der colleges, verplicht zijn.

Een nieuwe sport in Rusland. Een aëroslede, een door een luchtschroef, die zich aan den achterkant bevindt, voortbewogen slede, waarmee een razende snelheid bereikt kan worden.

DE LAATSTE BLADZIJ

MISLUKTE SOM.

„Als je moeder nou eens acht meter stof had en ze maakte een japon van vijf meter, hoeveel meter hield ze dan over?" vroeg de onderwijzeres.

„Me moeder ken geen japonnen maken," be-
weerde het kleine meisje. „Ze hep 't wel es geper-
beerd, maar..."

„Maar als ze de stof nou naar een naaister
stuurde, hoe veel meters zou ze dan terug krijgen?"
„Nou juffrouw, dat ligt an de naaister, hè?
Me moeder zegt altijd, datte ze nooit wat terug-
geven, als..."

„Ja, ja, ik bedoel natuurlijk een eerlijke naaister.
Als die vijf meter voor 'n japon noodig had en ze
kreeg acht meter, hoeveel hield ze dan over?"

„Me moeder zegt altijd: as ze eerlik benne,
dan benne ze zoo stom, dat ze de boel verknippen
en je krijg nooit wat terug van je goed."

KRIKIEK.

„Weet je," raadde de vriend, die het nieuwe
toneelstuk had gelezen, „het zou beter zijn, als
de held van het stuk, in het laatste bedrijf, werd
doodgeschoten in plaats van vergiftigd."
„Waarom?" vroeg de jonge auteur.

„Wel, dan zou het publiek wakker worden en
merkten de menschen tenminste dat 't stuk uit
was."

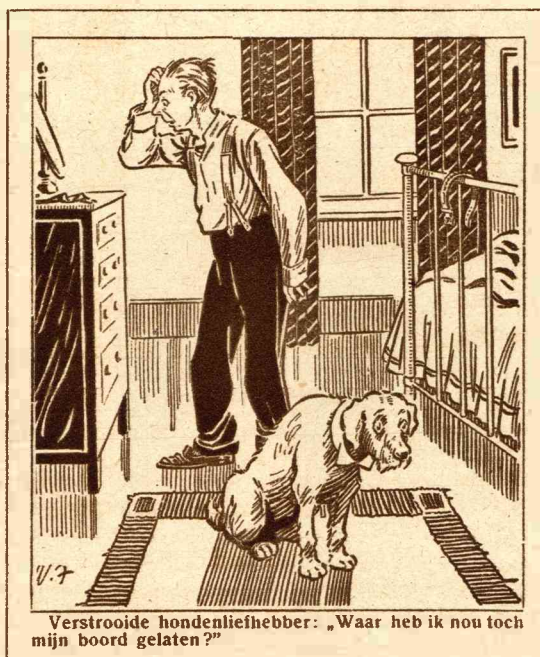
NIET HONDSCH.

„Weet je, dat Karel getrouwd is?"

„Weet ik. Ik heb hem gezien met zijn vrouw en
hij behandelde haar op 'n manier zooals ik m'n
hond niet zou behandelen."

„Hoe is 't mogelijk! En ze schenen zoo gelukkig
met elkaar. En 't is zoo'n aardig vrcuwtje! Wat
deed hij?"

„Hij kuste haar."

Verstrooide hondenliefhebber: „Waar heb ik nou toch
mijn boord gelaten?"

MERCURIUS'
KANTOORBOEK-EN PAPIERHANDEL
SINGEL 383, Amsterdam - Tel. 47400
Speciaal adres voor kantoorboeken en
agenda's voor het jaar 1925.

ORDE IN DE GELEDEREN.

Kapitein: „Sergeant, noteer me dien vrijwilliger
Grasgroen eens voor drie dagen water en brood.
De man komt een uur te laat."

Sergeant: „Neem me niet kwalijk, kapitein, maar
dat zal hem weinig kunnen schelen — de man is
vegetarier."

Kapitein: „Zoo. Dan geef je hem niets dan soep
en vleesch."

VOOR PLEIZIER UIT.

Heer: „Wat kost een rit voor ons beiden?"

Koetsier: „Een gulden, mijnheer."

Heer: „En voor mij alleen?"

Koetsier: „Ook een gulden."

Heer: „Zie je nu wel, vrouw, hoeveel je waard
bent!"

IN AFWACHTING.

Magere kerel: „Waarom loopt die hond zoo
achter mij?"

Straatjongen: „Hij denkt zeker, dat er een been
voor hem zal afvallen."

SCHERP.

Student (tot zijn vriend, een schilder): „Ik
kan maar niet begrijpen, hoe je de „Ironie" fi-
guurlijk zult voorstellen."

Schilder: „Zeer eenvoudig: ik schilder jou en
zet onder het portret: „Studiekop.'"

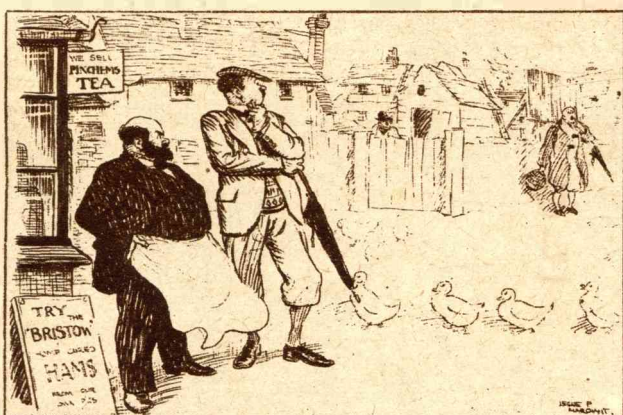
NOOIT GOED.

„Jij bent nooit tevreden," klaagde de moeder,
die haar dochter gaarne spoedig getrouwd had
willen zien. „Wat heb je nou tegen Jan?"

„Jan och, die lijkt me nergens toe in staat."

„En Frans dan?"

„Frans? Nou, die is, dunkt me, tot alles in
staat."

Buurman: „Het is toch maar treurig, dat Jansen zoo zijn geheugen
kwijft is."
Kruidenier: „Ja, en het treurigste is, dat er zeven gulden van mij in
zat." (The Passing Show)

BRILLEN PINC- NEZ

MET DOORZICHTIGE RAND

GEBS. PRINS

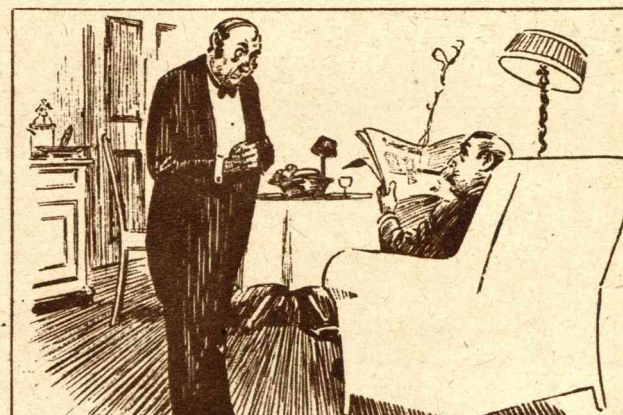
— OPTICIENS —

Kerkstraat 52 b/d Leidschestr.

Bilderdijkstr. 68 b/d Clerqstr.

Tolstraat 93 b/d v. Woustraat

— AMSTERDAM —

Heer: „In het vervolg zou ik graag zien, dat je alle flesschen in de kamer
ontkurkte; de port van gisteren was me wat te zeer gedecolleteerd."
Huisknecht: „Gedecolleteerd mijnheer?"
Heer: „Ja, te laag in den hals." (Gaiety)

GOEDE KANSSEN.

„Je zoon gaat trouwen, naar ik hoor. Nou, ik
hoop, dat hij gelukkig mag worden."

„k Zou niet weten waarom niet. Hij heeft den
heelen oorlog meegemaakt en hij is er, zonder 'n
schrammetje, vandaan gekomen."

ENFANT TERRIBLE.

„Vindt u die koekjes lekker, mevrouw?"
vroeg het dochttertje des huizes.

„Ja kindje, héél lekker," verzekerde de
bezoekster.

„Nou moes, en u zei, dat mevrouw Jansen
heelemaal geen smaak had!" verbaasde
zich de kleine.

HET EXCUUS.

Hij was jarenlang in Indië geweest en de
vrienden verbaasden er zich over, dat hij er
nog geen tijger had geschoten.

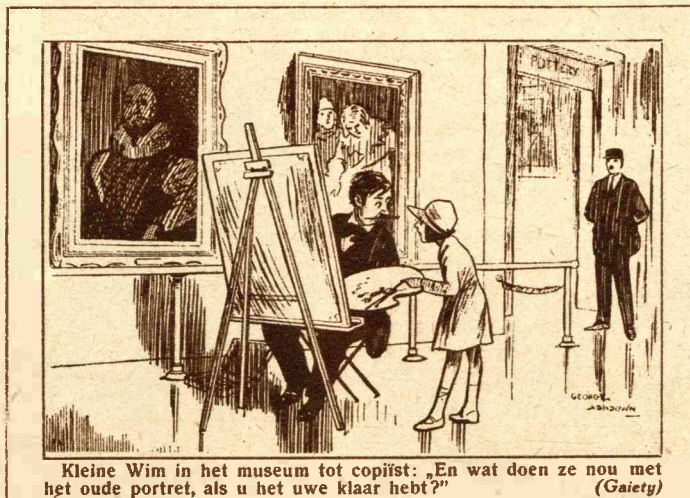
„Dat moet toch niet zoo moeilijk wezen,
heb ik gehoord," beweerde er een. „Je ver-
bergt je 's nachts achter wat struikgewas en
zoodra er een tijger aankomt, schiet je hem
precies tusschen de oogen, die in het donker
lichten. Dan valt hij zóó neer — zoo zeker
als wat!"

„Ja, ja, dat ging vroeger zoo," verklaarde
de Indisch gast. „Maar tegenwoordig zijn
de tijgers ook slimmer geworden. Ze loopen
nou altijd twee aan twee en dan knippen ze
ieder één oog dicht."

SPIJT.

„O meneer de Blauw, moet u nu al naar huis?
En moet u mevrouw óók al meenemen?"

„Ja, het spijt me wel, maar het kan niet anders."

Kleine Wim in het museum tot copist: „En wat doen ze nou met
het oude portret, als u het uwe klaar hebt?" (Gaiety)

RESTAURANT „PRINCESS' ROOM"

Kalverstraat 28 - Amsterdam

Lunch- en Dagschotels. Dinners vanaf f 1.75
Prima keuken. Matige prijzen.

NOG NIET ZOO ERG.

„Je man was gisteren erg boven z'n theewater,
naar ik hoor!"

„Nou, nou, zóó erg was 't niet! Hij was in
elk geval nog genoeg bij z'n positieven om toe te
geven, dat hij dronken was."

DE KLEINE HAD 'T GEZIEN.

Kareltje: „Mama, u hebt mij altijd ge-
zegd, dat de wilden geen kleeren dragen."

Mama: „Zeker."

Kareltje: „Waarom heeft pa dan een
broeksknoop in het collectezakje voor de
heidenen gegooit?"

ONSTERFELIJK.

Dichter X: „Heb je ook reeds voor je
onsterfelijkheid gezorgd?"

Dichter Y: „Ja zeker — nooit zullen
mijne schuldeischers mij vergeten."

FIJN OPGEMERKT.

Weber dirigeerde eens zelf zijn Oberon
bij gelegenheid eener opvoering te Londen.
„U geeft u te veel moeite," zei hij tot den
solist, die zijn uiterste best deed. —

„O, dat betekent minder," hernam deze,
die een compliment meende te hooren. —

„Ja u geeft u te veel moeite, door allerlei
noten te zingen, die niet in de partituur
staan."

SLIM.

Jantje: „Piet, mama heeft gezegd dat wij den
kerstboom samen moeten deelen."

Piet: „Dat is goed, ik zal je 't grootste gedeelte
geven; ik neem maar die paar kleinigheden die er
aan hangen en laat jou den geheelen boom."